MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 21 grudnia 1967 r. **Nr 70**

TREŚĆ:

Poz.:

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

341 — z dnia 20 grudnia 1967 r. o narodowym planie gospodarczym na 1968 r. i podstawowych założeniach planu na 1969 r. 703

ZARZĄDZENIA:

342 — Ministra Finansów z dnia 9 grudnia 1967 r. w sprawie zezwolenia na otwieranie i prowadzenie dla osób fizycznych — cudzoziemców dewizowych oprocentowanych rachunków bankowych w walucie zagranicznej . 721

343 — Ministra Finansów z dnia 9 grudnia 1967 r. w sprawie zezwolenia na otwieranie i prowadzenie dla osób fizycznych — krajowców dewizowych oprocentowanych rachunków bankowych w walucie zagranicznej . . 721

341

UCHWAŁA SEJMU POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 20 grudnia 1967 r.

o narodowym planie gospodarczym na 1968 r. i podstawowych założeniach planu na 1969 r.

I. Podstawowe zadania planu.

1. Zasadniczym zadaniem planu na 1968 r. jest zapewnienie dalszego, harmonijnego rozwoju gospodarczego kraju w warunkach równowagi na rynku wewnętrznym i w stosunkach gospodarczych z zagranicą.

2. W 1968 r. należy dążyć do uzyskania dalszego wzrostu stopy życiowej ludności, co powinno się wyrazić we wzroście spożycia indywidualnego o 4,6% oraz w lepszym zaspokojeniu potrzeb mieszkaniowych, zdrowotnych i kulturalnych społeczeństwa. Realizując zadania związane ze wzrostem poziomu bytowego ludności należy w szczególności uwzględnić poprawę położenia rencistów przez wprowadzenie w życie pierwszego etapu reformy rent. Należy również zapewnić dalszy wzrost płac w miarę możliwości wynikających ze wzrostu wydajności pracy oraz wygospodarowanych środków, które mogą być przeznaczone na ten cel.

3. Należy wzmocnić równowagę pomiędzy siłą nabywczą ludności a podażą towarów i usług. Wymaga to odpowiedniego wysiłku zmierzającego do poprawy zaopatrzenia rynku w towary poszukiwane przez ludność w drodze określenia właściwego profilu produkcji i wzbogacenia jej asortymentu, a także przez rozszerzenie i usprawnienie działalności zakładów usługowych i gastronomicznych. W związku z tym należy dokonać w resortach produkujących dla potrzeb rynku wewnętrznego analizy możliwości uzyskania ponadplanowej produkcji poszukiwanych artykułów rynkowych i zapewnić wykorzystanie tych możliwości w trakcie realizacji planu.

4. Należy utrzymać i w miarę pojawiających się możliwości umacniać równowagę w stosunkach gospodarczych z zagranicą. Wymaga to dalszego wysiłku zmierzającego do rozszerzenia produkcji eksportowej oraz eksportu towarów, zwłaszcza gotowych wyrobów przemysłowych. W szczególności należy rozwijać stosunki z krajami socjalistycznymi, zapewniając pełną realizację porozumień o specjalizacji i kooperacji.

5. W rolnictwie należy kontynuować w 1968 r. dotychczasową politykę mającą na celu dalszy rozwój i intensyfikację produkcji, kładąc szczególny nacisk na dalszy rozwój produkcji zbóż i pasz oraz hodowlę bydła. Należy to uzyskać przez wzrost nakładów inwestycyjnych na rolnictwo, poważne rozszerzenie dostaw nawozów mineralnych, maszyn i narzędzi rolniczych, pasz przemysłowych, środków ochrony roślin, jak również przez usprawnienie metod oddziaływania na kierunki i rozwój produkcji w gospodarstwach indywidualnych. W 1968 r. należy nadal dążyć do usprawnienia skupu artykułów rolnych, zarówno przez odpowiedni rozwój i wyposażenie punktów skupu, jak i niezbędne usprawnienia organizacyjne.

6. W polityce inwestycyjnej należy w 1968 r. koncentrować uwagę na przyspieszeniu realizacji podstawowych obiektów oddawanych w tym roku do użytku oraz przyspieszeniu osiągania projektowanej zdolności produkcyjnej w obiektach oddawanych do użytku. Należy w szczególności zapewnić pełną i prawidłową realizację inwestycji, służących zwiększeniu lub doskonaleniu produkcji rynkowej i eksportowej. Należy dążyć do skrócenia frontu inwestycyjnego przez dostosowanie robót związanych z obiektami nowo rozpoczynanymi do możliwości realizacyjnych przedsiębiorstw budowlano-montażowych oraz możliwości zaopatrzenia w materiały budowlane, maszyny i urządzenia.

7. Należy zapewnić uzyskanie założonego na 1968 r. wzrostu wydajności pracy w oparciu o szerokie wprowadzenie postępu technicznego oraz poprawę organizacji pracy. Realizując politykę pełnego zatrudnienia i wszechstronnego wykorzystania zasobów siły roboczej, należy przestrzegać w przedsiębiorstwach i instytucjach zasady utrzymywania zatrudnienia jedynie na poziomie niezbędnym do wykonania postawionych zadań.

8. Szczególnie ważnym zadaniem w realizacji planu jest racjonalne i efektywne gospodarowanie środkami oraz polepszenie założonych proporcji ekonomicznych. W tym celu niezbędne jest umocnienie dyscypliny w gospodarowaniu środkami w toku realizacji planu, a także dyscypliny pracy.

II. Przemysł.

1. Zakłada się, że wartość produkcji globalnej przemysłu uspołecznionego, liczona w cenach porównywalnych, wzrośnie w 1968 r. do około 910,4 mld zł, to jest o 7,1% w porównaniu z 1967 r., w tym produkcja środków wytwarzania (grupa A) wzrośnie o około 8,2%, a produkcja przedmiotów spożycia (grupa B) o około 5,1%.

2. Zakłada się, że w 1969 r. wartość produkcji globalnej przemysłu uspołecznionego w cenach porównywalnych osiągnie poziom 981,9 mld zł, co stanowi w porównaniu z 1968 r. wzrost o około 7,8%, w tym produkcja środków wytwarzania (grupa A) wzrośnie o około 9,0%, a produkcja przedmiotów spożycia (grupa B) o około 5,6%.

3. Szacuje się, że w 1968 r. struktura gałęziowa produkcji przemysłowej oraz tempa wzrostu produkcji poszczególnych gałęzi przemysłu będzie kształtować się następująco:

Wyszczególnienie	Wartość produkcji w 1968 r. w mln zł	Struktura gałęziowa produkcji w 1968 r. w %	Wskaźnik wzrostu wartości produkcji 1968 r. / 1967 r. %
Wartość produkcji globalnej ogółem w cenach porównywalnych	910.436,6	100,0	107,1
Wytwarzanie energii elektrycznej i cieplnej	21.805,7	2,4	108,6
Przemysł paliw	67.544,1	7,4	108,3
Hutnictwo żelaza (łącznie z wydobyciem rud)	70.585,0	7,8	104,6
Hutnictwo metali nieżelaznych (łącznie z wydobyciem rud)	19.224,5	2,1	108,5
Przemysł maszynowy ogółem	239.127,3	28,5	110,2
z tego: przemysł maszynowy i konstrukcji metalowych	70.610,9	7,8	111,3
przemysł elektrotechniczny	49.984,5	5,5	111,1
przemysł środków transportu	91.787,1	10,1	109,9
przemysł metalowy	46.744,8	5,1	108,5
Przemysł chemiczny	87.835,4	9,5	111,8
Przemysł rolniczy	11.604,0	1,3	110,7
Przemysł materiałów budowlanych	27.263,6	3,0	104,5
Przemysł szklarski	5.662,0	0,6	107,3
Przemysł porcelanowo-fajansowy	1.978,0	0,2	106,1
Przemysł drzewny	31.962,1	3,5	104,7
Przemysł papierniczy	11.878,5	1,3	103,1
Przemysł poligraficzny	5.335,6	0,6	104,8
Przemysł włókienniczy (łącznie z dziewiarskim)	70.991,5	7,8	105,6
Przemysł odzieżowy (z wyjątkiem produkcji odzieży skórzanej, futrzanej i dzianej)	27.819,6	3,1	106,7
Przemysł skórzano-obuwniczy	17.621,7	1,9	106,2
Przemysł spożywczy	156.903,9	17,2	101,7
Przemysł solny	465,0	0,1	100,4
Inne gałęzie przemysłu	15.632,1	1,7	111,5

4. Przemysł wytwarzający energię elektryczną i cieplną.

Dla zaspokojenia potrzeb gospodarki narodowej i ludności produkcja energii elektrycznej w 1968 r. powinna osiągnąć poziom 56,4 mld kWh, co oznacza wzrost o 8,2% w porównaniu z 1967 r. Produkcję energii elektrycznej w 1969 r. zakłada się w wysokości 61,3 mld kWh, co w porównaniu z 1968 r. oznacza wzrost o 8,7%.

W celu zapewnienia wykonania programu produkcyjnego należy zapewnić przekazanie w 1968 r. do eksploatacji 1011 MW nowych mocy, w tym 915 MW w elektrowniach zawodowych, z tego w elektrowni Pątnów — 400 MW, Siersza II — 250 MW, Łagisza — 125 MW, Połaniec — 40 MW oraz 100 MW w elektrociepłowniach. Dla zapewnienia dalszego rozwoju energetyki w następnych latach należy w 1968 r. między innymi rozpocząć budowę elektrowni Ostrołęka „B" i poczynić prace przygotowawcze do rozpoczęcia budowy elektrowni Kozienice.

5. Przemysł paliw.

Produkcja ważniejszych wyrobów przemysłu paliw w latach 1968 i 1969 powinna osiągnąć co najmniej następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968 r.	1969 r.	Wskaźniki % 1968 r. / 1967 r.	Wskaźniki % 1969 r. / 1968 r.
Węgiel kamienny	mln ton	128,0	131,5–133,0	103,3	102,7–103,9
Węgiel brunatny	mln ton	27,19	30,22	112,3	111,1
Ropa naftowa	tys. ton	500	600	109,8	120,0
Gaz ziemny	mln Nm3	2.100	2.900	135,4	138,1
Przerób ropy naftowej	tys. ton	5.550	6.830	140,2	123,1

W celu zapewnienia wzrostu wydobycia węgla kamiennego należy w latach 1968 i 1969 między innymi:

— kontynuować budowę kopalń: „Mortimer-Porąbka", „1 Maja", „Jastrzębie", „Moszczenica", „Szczygłowice", „Staszic", „Zofiówka" i „Borynia",

— kontynuować rozbudowę kopalń: „Lenin", „Ziemowit", „Julian" i „Halemba",

— kontynuować w 1968 r. budowę 28 poziomów wydobywczych,

— przekazać do eksploatacji 5 nowych poziomów wydobywczych w 5 kopalniach.

W zakresie górnictwa węgla brunatnego należy kontynuować budowę kopalni odkrywkowej „Jóźwin", z której pierwsze wydobycie w wysokości 1,4 mln ton zostanie uzyskane w 1972 r.

Równocześnie należy dążyć do zwiększenia zużycia węgla brunatnego przez maksymalne wykorzystanie zdolności produkcyjnych w elektrowniach „Turów", „Konin" i „Pątnów".

Dla osiągnięcia planowanego wydobycia ropy naftowej i gazu ziemnego należy wykonać w 1968 r. 70 tys. mb oraz w 1969 r. 110 tys. mb wierceń eksploatacyjnych. W celu zapewnienia planowanego w 1968 r. przyrostu zasobów ropy naftowej w wysokości 3.500 tys. ton i gazu ziemnego w wysokości 9.600 mln m³ należy wykonać 360 tys. mb wierceń geologiczno-poszukiwawczych.

W 1969 r. należy wykonać 465 tys. mb wierceń dla uzyskania przyrostu zasobów ropy w wysokości 4.300 tys. ton i gazu ziemnego w wysokości 10.200 mln m³.

W 1968 r. należy ukończyć budowę gazociągu Jarosław — Przemyśl, oddać do eksploatacji pierownię (III etap) w Gdańskich Okręgowych Zakładach Gazowniczych oraz tłocznię gazu ziemnego „Starklowice".

Ponadto w 1968 r. należy rozpocząć budowę gazociągu Opole (Groszowice) — Wrocław oraz budowę rozkładni gazu ziemnego w Warszawie i w Szopienicach.

W zakresie rafinacji ropy naftowej należy w Mazowieckich Zakładach Rafineryjnych i Petrochemicznych w Płocku zapewnić uruchomienie w I półroczu 1968 r. drugiej destylacji rurowo-wieżowej o zdolności przerobowej 3,0 mln ton rocznie oraz instalacji współpracujących.

W 1969 r. należy uruchomić instalację pirolizy benzyn, rozdziału gazów popirolitycznych oraz bloku olejowego.

6. Hutnictwo żelaza.

Produkcja ważniejszych wyrobów hutnictwa żelaza powinna osiągnąć w latach 1968 i 1969 co najmniej następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968r.	1969r.	Wskaźniki % 1968r. / 1967r.	Wskaźniki % 1969r. / 1968r.
Stal surowa	tys. ton	10.740,0	11.090,0	102,4	103,3
Wyroby walcowane	tys. ton	7.250,0	7.500,0	103,8	103,4
w tym: ze stali jakościowej	tys. ton	970,0	1.056,0	105,4	108,9
Rury stalowe ogółem	tys. ton	633,0	656,9	104,5	103,8
	km	158.261	166.900	106,3	105,5

Jednocześnie należy zapewnić oddanie do użytku w 1968 r. I etapu walcowni slabing w Hucie im Lenina i I etapu walcowni średniodrobnej w Hucie „Warszawa". W 1968 r. należy także zakończyć modernizację walcowni szyn w Hucie „Kościuszko".

W 1969 r. powinny być oddane do użytku następujące obiekty: II etap walcowni slabing w Hucie im. Lenina, II etap walcowni średniodrobnej w Hucie „Warszawa", walcownia taśm w Hucie im. Lenina oraz II etap ciągarni rur w Hucie „Jedność". Należy także zakończyć w 1969 r. rozbudowę walcowni blachy gorąco walcowanej w Hucie im. Lenina.

7. Hutnictwo metali nieżelaznych.

Produkcja ważniejszych wyrobów hutnictwa metali nieżelaznych powinna osiągnąć w latach 1968 i 1969 co najmniej następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968r.	1969r.	Wskaźniki % 1968r. / 1967 r.	Wskaźniki % 1969r. / 1968 r.
Aluminium	tys. ton	97,7	98,2	104,5	100,5
Cynk	tys. ton	212,0	228,0	107,3	107,5
Ołów rafinowany	tys. ton	53,9	57,4	121,4	106,5
Miedź elektrolityczna	tys. ton	43,2	54,3	102,4	125,7

W latach 1968 i 1969 należy kontynuować budowę kopalni miedzi „Lubin" i „Polkowice", aby w końcu 1969 r. uzyskać w tych kopalniach po 25% projektowanych zdolności eksploatacyjno-wydobywczych, oraz budowę kopalni rud cynkowo-ołowiowych „Olkusz" i nowego rejonu eksploatacyjnego przy kopalni „Orzeł Biały".

Do końca 1968 r. powinna być zakończona rozbudowa Huty Miedzi w Legnicy do zdolności produkcyjnej 60 tys. ton rocznie.

8. Przemysł maszynowy i konstrukcji metalowych, elektrotechniczny, środków transportu i metalowy.

Zakłada się, że produkcja ważniejszych maszyn, urządzeń oraz środków transportu osiągnie w latach 1968 i 1969 następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968r.	1969r.	Wskaźniki % 1968 r. / 1967 r.	Wskaźniki % 1969 r. / 1968 r.
Kotły parowe wodnorurkowe	tp/h	5.590	5.950	107,8	106,4
Turbiny parowe energetyczne	MW	1.174,4	1.353,8	159,2	115,3
Obrabiarki do metali skrawające	mln zł c.p.	3.384,5	3.833,0	111,9	113,3
Maszyny do obróbki plastycznej metali	mln zł c.p.	446,4	514,0	108,1	115,1
Maszyny i urządzenia dla przemysłu chemicznego, gumowego i wyrobów z gumy oraz przemysłu rafineryjnego	tys. ton	72,5	91,0	109,4	125,5
Maszyny górnicze, maszyny i urządzenia do mechanicznej przeróbki rud i węgla, wozy kopalniane	mln zł c.p.	3.981,9	4.168,1	108,4	104,7
Maszyny i urządzenie do wyrobu płyt pilśniowych	tys. ton	4,3	5,0	104,9	116,3
Maszyny i urządzenia do wyrobu papieru i tektury	tys. ton	6,0	6,2	96,8	103,3
Maszyny włókiennicze łącznie z maszynami i urządzeniami do włókien syntetycznych i sztucznych	mln zł c.p.	1.435,7	1.700,0	112,3	118,4
Maszyny i narzędzia rolnicze oraz dla gospodarki leśnej	mln zł c.p.	4.475,0	4.968,0	107,5	111,0
Łożyska toczne	mln szt.	42,5	47,1	107,4	110,8
Maszyny elektryczne wirujące łącznie z mikrosilnikami	MW	5.890,7	6.440,9	115,1	109,3
Odbiorniki radiowe i radiole	tys. szt.	760,0	820,0	112,5	107,9
Odbiorniki telewizyjne	tys. szt.	516,0	825,0	106,9	101,7
Kable telefoniczne	tys. km żył	893,0	968,0	121,8	108,2
Lokomotywy spalinowe na tor normalny	sztuka	277	363	109,9	131,8

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968 r.	1969 r.	Wskaźniki %% 1968 r. / 1967 r.	Wskaźniki %% 1969 r. / 1968 r.
w tym: lokomotywy o mocy 750-900 KM	sztuka	87	123	152,6	141,4
Lokomotywy elektryczne na tor normalny	sztuka	103	125	99,0	121,4
Jednostki elektryczne wielokrotne	komplet	47	61	90,4	129,8
Wagony osobowe i motorowe na tor szeroki i normalny	sztuka	653	697	114,6	106,7
Wagony towarowe na tor szeroki i normalny	sztuka	13.355	15.600	104,8	116,8
Samochody osobowe	sztuka	34.800	46.000	131,3	132,2
Samochody ciężarowe	sztuka	33.850	41.050	103,4	121,3
Autobusy	sztuka	4.200	4.200	108,4	100,0
Ciągniki gąsienicowe	sztuka	35.200	41.700	110,0	118,5
Tabor transportu i rybołówstwa morskiego powyżej 100 BRT	tys. DWT	488,5	507,3	106,9	103,8

W latach 1968 i 1969 należy przygotować i opanować produkcję szeregu nowych wyrobów przemysłu maszynowego, a zwłaszcza:

— wykonać w 1968 r. 2 turbozespoły, a w 1969 r. 3 turbozespoły o mocy 200 MW każdy,

— uruchomić produkcję wysokoprężnych silników spalinowych (przemysłowych i samochodowych) w oparciu o dokumentację licencyjną i wykonać w 1968 r. 1230 sztuk,

— wykonać w 1968 r. 16,2 tys. numerów automatycznych central systemu krzyżowego,

— uruchomić w 1968 r. produkcję odbiorników telewizyjnych z kineskopami antyimplozyjnymi 19 i 23 cali o kącie odchylenia 110°,

— wykonać w 1968 r. prototyp dwuczłonowej jednostki elektrycznej dla WKD i uruchomić w 1969 r. produkcję seryjną,

— przygotować w 1968 r. i uruchomić w 1969 r. produkcję seryjną tramwajów przegubowych typu 102 N,

— uruchomić w 1968 r. seryjną produkcję licencyjnego samochodu osobowego w ilości 3500 sztuk,

— uruchomić w 1968 r. produkcję zmodernizowanego samochodu ciężarowego „Star 29" i „Star 29" o ładowności 5 ton,

— przygotować i opanować w 1969 r. produkcję nowych typów statków, a w szczególności masowców 14.500 DWT, chłodniowców, statków szkolnych 6000 DWT oraz statków do połowu tuńczyka 800 DWT.

8. *Przemysł chemiczny i gumowy.*

Produkcja ważniejszych wyrobów przemysłu chemicznego i gumowego powinna w latach 1968 i 1969 osiągnąć następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968 r.	1969 r.	Wskaźniki %% 1968 r. / 1967 r.	Wskaźniki %% 1969 r. / 1968 r.
Siarka (bez keków) w przeliczeniu na 100%	tys. ton	520	625	104,0	120,2
Kwas siarkowy w przeliczeniu na 100%	tys. ton	1.315	1.640	109,0	124,7
Soda kalcynowana	tys. ton	660	760	105,4	115,2
Nawozy azotowe w przeliczeniu na N_2	tys. ton	736	1.035	126,0	140,6
Nawozy fosforowe w przeliczeniu na P_2O_5	tys. ton	470	580	126,3	123,4
Środki ochrony roślin	mln zł c.p.	915	1.125	105,5	123,0
Tworzywa sztuczne	tys. ton	209	263	129,3	125,8
Włókna chemiczne ogółem	tys. ton	122,6	129,7	106,0	105,8
w tym: włókna syntetyczne	tys. ton	40,3	46,5	118,9	115,4
Kauczuk syntetyczny	tys. ton	40	48	109,0	120,0
Opony traktorowe	tys. ton	81,6	104,0	115,1	127,5
	tys. sztuk	3.712	4.360	117,8	117,5

W celu osiągnięcia założonej wielkości produkcji siarki należy poprawić wydajność siarki rafinowanej z rudy siarkowej w kopalni i zakładach przetwórczych siarki w Tarnobrzegu oraz uruchomić w tych zakładach drugi oddział przeróbczy o zdolności produkcyjnej około 100 tys. ton siarki w 1969 r. Równocześnie poza produkcją planowaną należy prowadzić eksploatację doświadczalną metodą podziemnego wytapiania siarki.

W celu zapewnienia założonego rozwoju produkcji nawozów azotowych należy wyprodukować co najmniej 1.000 tys. ton amoniaku syntetycznego w 1968 r. oraz 1.500 tys. ton w 1969 r. m. in. przez:

— uruchomienie w Zakładach Azotowych Puławy II w 1968 r. dwóch następnych ciągów syntezy amoniaku o zdolności produkcyjnej 500 ton amoniaku na dobę każdy — z przerobem na saletrę amonową,

— uruchomienie w Zakładach Azotowych Puławy I w końcu 1968 r. czwartego i na początku 1969 r. piątego ciągu syntezy amoniaku o zdolności produkcyjnej 300 ton amoniaku na dobę każdy — z przerobem na mocznik nawozowy,

— uzyskanie w Zakładach Azotowych Tarnów II w 1969 r. projektowej zdolności produkcyjnej pierwszej instalacji półspalania metanu w celu zapewnienia dostaw gazu syntezowego dla instalacji amoniaku o zdolności produkcyjnej 190 ton amoniaku na dobę.

W celu osiągnięcia planowanej na lata 1968 i 1969 wielkości produkcji nawozów fosforowych należy uruchomić nowe zdolności produkcyjne kwasu siarkowego w wysokości 200 tys. ton rocznie w Gdańskich Zakładach Nawozów Fosforowych w 1968 r. oraz trzy instalacje o zdolności produkcyjnej 100 tys. ton rocznie każda w Zakładach Przemysłu Barwników „Boruta", w Zakładach Azotowych w Tarnowie i w Zakładach Przetwórczych Siarki w Tarnobrzegu w 1969 r. W Gdańskich Zakładach Nawozów Fosforowych należy w I półroczu 1969 r. uruchomić oddział superfosfatu potrójnego o rocznej zdolności produkcyjnej 138 tys. ton w przeliczeniu na P_2O_5.

Ponadto w celu zapewnienia rozwoju produkcji nawozów fosforowych w latach 1970 i 1971 należy prowadzić intensywnie prace inwestycyjne w Zakładach Chemicznych „Police", aby w końcu 1969 r. uruchomić zdolności produk-

cyjne 400 tys. ton kwasu siarkowego oraz wytwórnię nawozów dwuskładnikowych o rocznej zdolności produkcyjnej 110 tys. ton w przeliczeniu na P_2O_5 oraz 38 tys. ton w przeliczeniu na N_2.

W przemyśle tworzyw sztucznych należy zapewnić wyprodukowanie co najmniej 55 tys. ton polichlorku winylu w 1968 r. i 80 tys. ton w 1969 r. przez lepsze wykorzystanie istniejących zdolności produkcyjnych oraz uruchomienie w Zakładach Azotowych w Tarnowie na początku 1969 r. drugiej instalacji polichlorku winylu suspensyjnego o zdolności produkcyjnej 40 tys. ton rocznie. W Zakładach Chemicznych „Blachownia" należy wyprodukować w 1968 r. 12,0 tys. ton i w 1969 r. 16,0 tys. ton polietylenu wysokociśnieniowego przez osiągnięcie pełnej wydajności pirolizy benzyn i instalacji polietylenu.

W Mazowieckich Zakładach Rafineryjnych i Petrochemicznych w Płocku należy rozpocząć budowę wytwórni polietylenu wysokociśnieniowego w celu uruchomienia I ciągu o zdolności produkcyjnej 16,0 tys. ton rocznie w 1970 r. W Zakładach Chemicznych „Oświęcim" należy uruchomić wytwórnię polioctanu winylu o zdolności produkcyjnej 10,0 tys. ton rocznie.

W celu zapewnienia założonego wzrostu produkcji włókien syntetycznych należy w Zakładach Włókien Sztucznych „Elana" uruchomić następujące zdolności produkcyjne w skali rocznej: w 1968 r. 4,0 tys. ton włókien poliestrowych ciętych, w 1969 r. 2,0 tys. ton tych włókien oraz 4,0 tys. ton jedwabiu poliestrowego. W Zakładach Włókien Sztucznych „Stilon" należy w 1969 r. uruchomić instalację jedwabiu poliamidowego o zdolności produkcyjnej 2,0 tys. ton rocznie. Jednocześnie należy w Tomaszowskich Zakładach Włókien Sztucznych kontynuować budowę oddziału włókna wiskozowego modyfikowanego typu „Wiskona" w celu uzyskania zdolności produkcyjnej 9,0 tys. ton rocznie w 1971 r.

W zakresie przemysłu gumowego należy zapewnić wyprodukowanie w Olsztyńskich Zakładach Opon Samochodowych co najmniej 575 tys. sztuk opon w 1968 r. oraz 1.300 tys. sztuk w 1969 r.

W 1969 r. należy ukończyć budowę Zakładów Obuwia Gumowego w Łodzi-Teofilów oraz uruchomić produkcję w tych zakładach.

10. Przemysł materiałów budowlanych.

Produkcja ważniejszych wyrobów w przemyśle materiałów budowlanych powinna osiągnąć w latach 1968 i 1969 co najmniej następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968 r.	1969 r.	Wskaźniki % 1968 r. / 1967 r.	Wskaźniki % 1969 r. / 1968 r.
Cement	tys. ton	11.630	11.860	103,8	101,8
Materiały ścienne ogółem w przeliczeniu na cegłę	mln sztuk	7.191	7.773	110,9	108,1
Materiały dachowe	mln m^2 krycia	62,9	68,7	105,2	109,2

Jednocześnie w latach 1968 i 1969 należy przekazać do eksploatacji następujące ważniejsze nowe obiekty:

— zakłady produkcji betonów komórkowych w 1968 r. w Powodowie (woj. poznańskie) o zdolności produkcyjnej 130 tys. m^3, a w 1969 r. w Miliczu (woj. wrocławskie) o zdolności produkcyjnej 130 tys. m^3 oraz w Podnieśnie (województwo warszawskie), w Głogowie Małopolskim (województwo rzeszowskie) i w Goleniowie — Rurce (województwo szczecińskie) o zdolności produkcyjnej po 150 tys. m^3 rocznie,

— zakłady produkcji żelbetowych elementów prefabrykowanych w 1968 r. w Ełku (województwo białostockie) o zdolności produkcyjnej około 90 tys. m^3 i w Szczecinie-Płoniu (województwo szczecińskie) o zdolności produkcyjnej 105 tys. m^3 rocznie,

— zakład wyrobów azbestowo-cementowych w Trzemesznie (województwo bydgoskie) w 1969 r. o zdolności produkcyjnej około 8,0 mln m^2 płyt azbestowo-cementowych rocznie.

11. Przemysł szklarski i porcelanowo-fajansowy.

Produkcja ważniejszych wyrobów w przemyśle szklarskim i porcelanowo-fajansowym osiągnąć powinna w latach 1968 i 1969 co najmniej następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968 r.	1969 r.	Wskaźniki % 1968 r. / 1967 r.	Wskaźniki % 1969 r. / 1968 r.
Szkło okienne ciągnione w przeliczeniu na 2 mm	tys. m^2	42.900	45.700	102,9	106,5
Ceramika stołowa	mln zł c.zb.	814	871	105,1	107,0

Dla osiągnięcia przyjętego w planie przyrostu zdolności produkcyjnych należy między innymi:

— w 1968 r. zakończyć modernizację w Hucie Szkła Okiennego Ząbkowice (województwo katowickie) i uzyskać przyrost produkcji 1,0 mln m^2 szkła okiennego oraz modernizację i rozbudowę Huty Szkła Kryształowego w Stroniu Śląskim (województwo wrocławskie) i uzyskać przyrost produkcji 1.140 ton kryształów,

— w 1969 r. przekazać do eksploatacji oddział produkcji kształtek budowlanych w Wałbrzychu o zdolności produkcyjnej 15 tys. ton oraz zakład porcelany stołowej „Lubiana" (województwo gdańskie) o rocznej zdolności produkcyjnej 4.400 ton.

12. Przemysł drzewny.

Produkcja ważniejszych wyrobów przemysłu drzewnego powinna osiągnąć w latach 1968 i 1969 co najmniej następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968 r.	1969 r.	Wskaźniki % 1968 r. / 1967 r.	Wskaźniki % 1969 r. / 1968 r.
Tarcica ogółem (łącznie z okorkami)	mln m^3	6,5	6,2	102,6	96,1
Płyty pilśniowe	mln m^2	65,5	67,1	102,3	102,4
Płyty wiórowe	tys. m^3	189,0	204,0	116,0	107,9
Meble	mln zł c.zb.	12.370	13.302	108,9	109,2
w tym drewniane	mln zł c.zb.	11.404	12.488	109,5	109,5

Założony wzrost produkcji płyt pilśniowych i płyt wiórowych powinien być osiągnięty przez zwiększenie zdolności produkcyjnych w Zakładach Płyt Pilśniowych w Czarnkowie

i Zakładach Płyt Wiórowych w Suwałkach, a ponadto w wyniku uruchomienia nowych oddziałów płyt wiórowych w fabryce w Orzechowie w 1968 r. i w fabryce w Piszu w 1969 r.

Zakłada się wzrost dostaw mebli na rynek krajowy i na eksport, unowocześnienie ich produkcji, poprawę jakości i formy plastycznej oraz funkcjonalności przez wprowadzenie nowych wzorów mebli dostosowanych do potrzeb budownictwa mieszkaniowego. Zakłada się również uruchomienie produkcji mebli przeznaczonych dla odbiorców wiejskich. Zwiększenie produkcji mebli powinno być osiągnięte przede wszystkim w drodze intensyfikacji produkcji w istniejących zakładach.

Należy wydatnie zmniejszyć produkcję mebli biurowych i w to miejsce podjąć dodatkową produkcję mebli dla potrzeb rynku wewnętrznego.

13. Przemysł papierniczy.

Produkcja ważniejszych wyrobów przemysłu papierniczego powinna osiągnąć w latach 1968 i 1969 co najmniej następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968 r.	1969 r.	Wskaźniki %	
				1968 r. / 1967 r.	1969 r. / 1968 r.
Celuloza ogółem	tys. ton	460,4	474,4	108,0	103,0
Papier	tys. ton	682,3	746,0	101,9	109,3
Tektura	tys. ton	184,6	184,7	100,8	100,1

Przyrost produkcji celulozy osiągnięty zostanie przede wszystkim przez zwiększenie wykorzystania zdolności produkcyjnej celulozowni w Ostrołęce, uruchomionej w 1965 r., oraz celulozowni w Świeciu, uruchomionej w 1967 r.

Założony na lata 1968 i 1969 wzrost produkcji papieru powinien nastąpić w drodze intensyfikacji produkcji na istniejących maszynach papierniczych oraz uruchomienia produkcji papierów białych i pakowych cienkich w fabryce w Kostrzynie i papieru workowego w kombinacie w Świeciu.

14. Przemysł lekki (włókienniczy, odzieżowy i skórzano-obuwniczy).

Produkcja ważniejszych wyrobów przemysłu lekkiego powinna osiągnąć w latach 1968 i 1969 następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968 r.	1969 r.	Wskaźniki %	
				1968 r. / 1967 r.	1969 r. / 1968 r.
Tkaniny bawełniane i bawełnopodobne wykończone	mln m²	815,3	842,2	104,5	103,3
Tkaniny wełniane i wełnopodobne wykończone	mln m²	129,7	136,0	102,7	104,9
Tkaniny lniane i pakulane wykończone	mln m²	114,8	123,5	104,9	107,6
Tkaniny jedwabne wykończone	mln m²	136,7	142,3	101,0	104,1
Wyroby dziewiarskie	mln szt.	230,0	247,1	112,0	107,4
Wyroby pończosznicze	mln par	116,4	125,0	102,0	106,5
Obuwie z wierzchami skórzanymi i skórgopodobnymi	mln par	62,5	66,3	107,4	106,1
Obuwie z wierzchami włókienniczymi i kombinowanymi	mln par	30,0	32,3	104,8	107,8

Założony wzrost produkcji podstawowych wyrobów powinien wpłynąć na poprawę zaopatrzenia rynku wewnętrznego w zakresie poszukiwanych wyrobów przemysłu lekkiego. W 1968 r. powinno nastąpić dalsze polepszenie jakości wyrobów przemysłu lekkiego oraz dostosowania asortymentu dostaw do potrzeb odbiorców.

Przemysł lekki powinien wykorzystać istniejące moce produkcyjne dla pełniejszego i ciągłego zaopatrzenia rynku w wyroby konfekcyjne w potrzebnych typo-wymiarach i asortymentach, zgodnie z modą i zapotrzebowaniem rynku, a także w bieliznę, szczególnie damską, oraz w inne poszukiwane asortymenty wyrobów dziewiarsko-pończoszniczych.

W przemyśle włókienniczym powinno nastąpić dalsze zwiększenie udziału włókien chemicznych w ogólnym zużyciu włókien naturalnych i chemicznych do około 46,2% w 1968 r. i do około 47,7% w 1969 r.

W ramach inwestycji centralnych planowanych do realizacji w latach 1968 i 1969 należy zapewnić:

— oddanie do eksploatacji w 1968 r. następujących ważniejszych obiektów: przędzalni średnioprzędnej bawełny w Głuszczy, wykończalni wełny w Tomaszowie Mazowieckim, tkalni wełny w Mikuszowicach koło Bielska, przędzalni zgrzebnej w Zgierzu, roszarni w Hrubieszowie, niciarni w Nowej Soli, zakładu artykułów technicznych w Łodzi, wytwórni galanterii metalowej w Krakowie i fabryki galanterii w Gnieźnie,

— kontynuację budowy w 1968 r. następujących obiektów: przędzalni średnioprzędnej bawełny Lubań I, przędzalni odpadkowej w Moszczenicy, przędzalni i tkalni w Tomaszowie Mazowieckim, przędzalni wełny w Białej Podlaskiej, szarparni szmat i watoliniarni w Łęczycy, przędzalni wigoniowej w Gnaszynie, skręcalni przędz modyfikowanych i wytwórni pończoch w Łowiczu, przędzalni odpadkowej w Żarach, garbarni skór miękkich w Lesznie Górnym, fabryki obuwia w Słupsku i fabryki igieł dziewiarskich w Łodzi,

— rozpoczęcie budowy w 1968 r. następujących obiektów: dwóch tkalni bawełny w Andrychowie i Ozorkowie, przędzalni średnioprzędnej bawełny Lubań II, przędzalni pakulanej w Szczytnie, czterech zakładów dziewiarskich w Łodzi, Piotrkowie, Jędrzejowie i Stargardzie, tkalni jedwabiu w Łomży, wykończalni jedwabiu w Gorzowie, fabryki firanek i koronek w Łodzi, zakładu odzieżowego w Wałbrzychu, garbarni skór miękkich w Radomiu, fabryki obuwia w Gnieźnie i fabryki części zamiennych do maszyn dziewiarskich w Łodzi,

— oddanie do eksploatacji w 1969 r. następujących ważniejszych obiektów: przędzalni odpadkowej bawełny w Moszczenicy, przędzalni średnioprzędnej bawełny Lubań I, przędzalni i tkalni wełny w Tomaszowie Mazowieckim, przędzalni wełny w Białej Podlaskiej, przędzalni wigoniowej w Gnaszynie, skręcalni przędz modyfikowanych i wytwórni pończoch w Łowiczu, zakładu obuwniczego w Słupsku i garbarni skór miękkich w Lesznie Górnym,

— rozpoczęcie budowy w 1969 r. następujących ważniejszych obiektów: wykończalni bawełny w Pabianicach, tkalni i wykończalni wełny w Kętach, tkalni wełny w Łodzi, wykończalni wełny w Opocznie, wytwórni płyt paździerzowych w Wołczynie i Hrubieszowie, skręcalni i niciarni nici syntetycznych w Nowej Soli, zakładu dziewiarskiego w Jarosławiu, tkalni jedwabiu w Międzyrzeczu, drugiej tkalni jedwabiu i wykończalni w Łomży, dwóch zakładów odzieżowych w Staszowie i Zamościu, zakładu planki poliuretanowej w Zgierzu, garbarni skór miękkich (nie zlokalizowana) i zakładu tkanin powlekanych w Przemyślu.

15 Przemysł spożywczy.

Produkcja ważniejszych wyrobów przemysłu spożywczego powinna osiągnąć w latach 1968 i 1969 co najmniej następujący poziom:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968 r.	1969 r.	Wskaźniki % 1968 r. / 1967 r.	Wskaźniki % 1969 r. / 1968 r.
Mięso z uboju	tys. ton	1.343	1.373	99,7	102,2
Bekony	tys. ton	57	57	100,0	100,0
Konserwy mięsne	tys. ton	86	92	101,2	107,0
w tym: szynki i łopatki	tys. ton	30	31	99,7	103,3
Połowy ryb morskich	tys. ton	369	403	111,6	109,2
Mleko spożywcze	mln l	1.330	1.350	102,7	101,5
Masło śmietankowe	tys. ton	120,8	123,9	100,9	102,6
Sery dojrzałe	tys. ton	34	38	104,6	111,8
Oleje i tłuszcze jadalne	tys. ton	178,2	187,2	106,6	105,1
Cukier					
– z kampanii	tys. ton	1.510	1.530	97,4	101,3
– według roku kalendarzowego	tys. ton	1.573	1.540	98,1	97,9
Wyroby czekoladowe	tys. ton	46,5	48	105,4	103,2
Spirytus surowy	mln l 100°	133,5	151,9	82,3	113,8
Papierosy	mld szt.	58,5	59	101,4	100,9
Mieszanki pasz treściwych	tys. ton	3.300	3.928	113,2	119,0

Realizując program inwestycyjny, należy dążyć do zapewnienia niezbędnych przyrostów zdolności produkcyjnych, przede wszystkim w drodze modernizacji, rekonstrukcji i rozbudowy istniejących zakładów. Przewidzieć należy również rozbudowę powierzchni magazynowych, powierzchni chłodnictwa składowego i przyzakładowego, rozbudowę przemysłu piekarniczego, poprawę gospodarki paliwowo-energetycznej i wodno-ściekowej.

Specjalną uwagę należy zwrócić na realizację programu budowy elewatorów zbożowych.

W 1968 r. należy oddać do użytku następujące ważniejsze obiekty:

— Zakłady Mięsne Nisko o zdolności produkcyjnej 22.000 ton mięsa z uboju rocznie, 990 ton szynek w puszkach rocznie, 2.200 ton konserw rocznie, 1.660 ton wędlin rocznie i 565 ton mączek pastewnych rocznie,

— elewator jęczmienny „Fordon" o pojemności 12.000 ton,

— elewatory zbożowe o pojemności: Nakło 20.000 ton, Strzelno 20.000 ton, Kozłów 20.000 ton, Grajewo 25.000 ton, Trawniki 20.000 ton, Nidzica 20.000 ton, Szamotuły 20.000 ton,

— wytwórnie pasz Colub-Dobrzyń o zdolności produkcyjnej 65.000 ton mieszanek rocznie,

— chłodnie składowe: w Szczecinie o powierzchni 11.600 m² i w Zielonej Górze o powierzchni 6.400 m² i 560 ton mrożonek owocowo-warzywnych rocznie,

— chłodnię mleczarską w Gdyni, centralną dojrzewalnię serów w Koszalinie, proszkownię mleka w Górze Śląskiej i 6 zakładów mleczarskich.

Przemysł mleczarski powinien pełniej wykorzystać moce produkcyjne istniejących zakładów oraz zwrócić uwagę na zagospodarowanie mleka na terenach już zmeliorowanych.

16. Rzemiosło indywidualne.

Należy zapewnić prawidłowy rozwój działalności gospodarczej rzemiosła, które powinno przede wszystkim rozwijać usługi dla ludności i dla rolnictwa.

W 1968 r. rzemiosło powinno osiągnąć wzrost:

— liczby zakładów do 164 tys., to jest o 3% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu na 1967 r.,

— liczby zatrudnionych do 305 tysięcy osób (łącznie z uczniami), to jest o 3,5% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu na 1967 r.,

— liczby uczniów w ramach ogólnego zatrudnienia do 70 tysięcy, to jest o 12% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu na 1967 r.

Należy usprawnić działalność rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu oraz hurtowni zaopatrzenia rzemiosła zarówno w dziedzinie zaopatrzenia materiałowego, jak i organizacji produkcji i usług rzemiosła.

Obroty rzemieślniczych spółdzielni zaopatrzenia i zbytu z tytułu sprzedaży materiałów zaopatrzeniowych rzemieślnikom powinny wzrosnąć w 1968 r. do 2,1 mld zł, to jest o 24% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu na 1967 r., a obroty z tytułu sprzedaży produkcji i usług wyniosą około 10 mld zł, co oznaczać będzie wzrost o 8% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu na 1967 r.

III. Rolnictwo i skup.

1. Założony w planie na 1968 r. dalszy wzrost inwestycji i dostaw środków produkcji, szeroki rozwój usług dla rolnictwa, a także polepszenie pracy służb rolniczych, m. in. w zakresie upowszechnienia i poprawy agrotechniki oraz rozszerzenia opieki weterynaryjnej, powinny zapewnić dalszą intensyfikację produkcji rolnej.

2. Zgodnie z przyjętą metodą szacunku produkcji rolniczej opartą o poziom plonów według średniej 4-letniej przyjmuje się, że w 1968 r. wartość produkcji globalnej całego rolnictwa wyniesie 98,5% poziomu osiągniętego w 1967 r., w tym w produkcji roślinnej 97%, a w produkcji zwierzęcej 100,6—100,9%, natomiast w porównaniu do średniej z lat 1964—1967 produkcja globalna ogółem wzrośnie o 3,3—3,5% przy wzroście produkcji roślinnej o 1,5% i produkcji zwierzęcej o 6,1—6,5%.

Wartość produkcji globalnej w państwowych gospodarstwach rolnych podległych Ministrowi Rolnictwa w roku kalendarzowym 1968 szacuje się w wysokości 97,9% poziomu osiągniętego w 1967 r., przy czym produkcja roślinna powinna wynieść 95,5%, a produkcja zwierzęca 103,5%.

W porównaniu do średniej z lat 1964—1967 przyjęty dla 1968 r. poziom oznacza wzrost produkcji globalnej w państwowych gospodarstwach rolnych o 10,1%, przy wzroście produkcji roślinnej o 9,6%, a produkcji zwierzęcej o 11,3%.

Zakłada się, że przy tak założonym poziomie produkcji globalnej zysk z działalności gospodarczej w roku 1967/68 przedsiębiorstw gospodarki rolnej i państwowych gospodarstw rolnych podległych i nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa powinien wynieść 287 mln zł.

Dla przedsiębiorstw nasiennych zgrupowanych w Zjednoczeniu Hodowli Roślin i Nasiennictwa oraz Zjednoczeniu Nasiennictwa Ogrodniczego i Szkółkarstwa zysk z działalności gospodarczej w roku 1967/68 powinien wynieść 95,6 mln zł.

3. Zgodnie z przyjętą metodą szacunku plonów na poziomie średnich wyników z 4 ostatnich lat przyjmuje się w 1968 r. następujący poziom plonów podstawowych ziemiopłodów: zboża 18,3 q z ha, oleiste 16,0 q z ha, buraki cukrowe 290 q z ha, ziemniaki 164 q z ha.

Przy sprzyjających warunkach atmosferycznych i lepszym wykorzystaniu rezerw w rolnictwie oraz środków, które przeznaczone są dla potrzeb rolnictwa w planie i w budżecie, poziom ten powinien być znacznie przekroczony.

4. Na podstawie założonego poziomu plonów oraz powierzchni zasiewów przyjmuje się, że zbiory podstawowych ziemiopłodów kształtować się będą następująco (w tys. ton):

Wyszczególnienie	1968 r.	%% 1968 r. / 1967 r.	%% 1968 r. / 1964—1967 r.
Zboża ogółem	15.650	96,0	100,2
Oleiste	530	78,5	109,1
Buraki cukrowe	12.640	95,8	97,8
Ziemniaki	45.250	100,8	99,4

5. W produkcji zwierzęcej zakłada się, że w 1968 r. nastąpi dalszy wzrost pogłowia bydła, zwłaszcza młodego, oraz owiec, natomiast w produkcji trzody chlewnej należy dążyć do utrzymania pogłowia na poziomie 1967 r.

Szacuje się, że pogłowie zwierząt gospodarskich osiągnie w 1968 r. (stan na 30 czerwca) następujący poziom: bydło ogółem 11.000—11.100 tys. sztuk, w tym krowy 6.180 tys. sztuk, trzoda chlewna 13.900—14.230 tys. sztuk, owce 3.380 tys. sztuk oraz konie [illegible]0 tys. sztuk.

6. Przyjmuje się, że produkcja podstawowych produktów zwierzęcych kształtować się będzie następująco:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968 r.	%% 1968 r. / 1967 r.	%% 1968 r. / 1964—1967 r.
Żywiec ogółem	tys. ton	2.950—2.980	100,5—101,6	107,7—108,8
w tym:				
—wieprzowy	tys. ton	1.700—1.730	98,3—100,0	104,5—106,3
—wołowy	tys. ton	865	104,8	115,3
Mleko	mln l	14.250	101,4	107,5
Jaja	mln szt.	6.400	101,6	103,2

7. W zakresie skupu podstawowych produktów roślinnych (łącznie z materiałem siewnym kwalifikowanym) ze zbiorów danego roku ustala się następujące zadania (w tys. ton):

Wyszczególnienie	1968 r.	1969 r.	%% 1968 r. / 1967 r.	%% 1968 r. / 1964—1967 r.
Zboża ogółem	3.600	4.600	98,6	111,6
Buraki cukrowe	12.640	12.800	95,8	97,8
Oleiste	465	465	74,4	113,1
Ziemniaki	5.400	5.850	107,7	105,1

8. Ustala się, że powierzchnia kontraktacji zbóż osiągnie następujące rozmiary (w tys. ha):

Wyszczególnienie	1967/68	1968/69
Zboża ogółem	1.378	1.747
w tym: pszenica	517	600
żyto	522	770

9. Ustala się, że skup podstawowych produktów zwierzęcych osiągnie następujące rozmiary:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968 r.	1969 r.	%% 1968 r. / 1967 r.	%% 1968 r. / 1964—1967 r.
Żywiec ogółem	tys. ton	2.167—2.197	2.222—2.277	101,3—102,7	111,0—112,5
w tym					
—wieprzowy	tys. ton	1.200—1.230	1.200—1.255	97,6—100,0	106,6—109,2
—wołowy	tys. ton	790	840	105,3	117,2
—drobiowy	tys. ton	81	83	117,4	137,3
Żywiec ogółem w przeliczeniu na mięso	tys. ton	1.438—1.464	1.469—1.512	100,3—102,1	110,2—112,2
Mleko	mln l	4.900—5.000	5.100	102,1—104,2	113,5—115,8
Jaja	mln szt.	2.300	2.350	104,5	96,6

10. Dostawy dla rolnictwa pasz treściwych z zasobów państwowych (łącznie z paszami dostarczanymi gospodarstwom kontraktującym zboże) w roku kalendarzowym 1968 wyniosą 3.355 tys. ton, w tym około 3.020 tys. ton mieszanek; dostawy pasz wysokobiałkowych (makuchy, mączki zwierzęce i rybne, drożdże pastewne i mleko pastewne w proszku) w 1968 r. wyniosą 715 tys. ton.

11. Dostawy nawozów mineralnych pod zbiory 1968 i 1969 r. powinny ukształtować się na następującym poziomie (w tys. ton czystego składnika):

Wyszczególnienie	1968 r.	1969 r.	%% 1968 r. / 1967 r.
Nawozy ogółem (NPK)	1.800	2.250	115,1
w tym:			
azotowe (N)	625	820	123,0
fosforowe (P_2O_5)	425	530	106,2
potasowe (K_2O)	750	900	114,3
Wapno nawozowe w przeliczeniu na CaO (łącznie z wapnem defekacyjnym)	1.450	1.650	111,5

Realizacja założonych w planie dostaw nawozów mineralnych pod zbiory danego roku umożliwi wzrost nawożenia w przeliczeniu na 1 ha użytków rolnych z 79 kg w 1967 r. do około 91 kg w 1968 r. oraz do około 114 kg w 1969 r.

12. Wartość dostaw środków ochrony roślin ogółem powinna wzrosnąć w 1968 r. do około 810 mln zł, tj. o około 8%.

13. Nakłady na inwestycje produkcyjne w rolnictwie (bez nakładów na budownictwo mieszkaniowe oraz bez nakładów zaliczonych do innych działów gospodarki narodowej) wzrosną w 1968 r. do około 27,6 mld zł, tj. o 6,3%.

w tym inwestycje państwowe wzrosną do około 14,2 mld zł, tj. o 4,1%.

Zakłada się, że nakłady na inwestycje produkcyjne w rolnictwie w 1969 r. wyniosą 30,6 mld zł, co oznacza wzrost w porównaniu z 1968 r. o 10,8%, w tym inwestycje państwowe wyniosą 16,1 mld zł, tj. wzrosną o 13,6%.

Szacuje się, że nakłady na inwestycje produkcyjne w indywidualnych gospodarstwach chłopskich, finansowane z własnych środków chłopów przy pomocy kredytów państwowych, wyniosą około 8,4 mld zł, tj. wzrosną o około 4,3%.

14. W ramach ogólnych nakładów inwestycyjnych przeznaczonych na melioracje w 1968 r. należy przeprowadzić drenowanie (nowe i odbudowę) na powierzchni około 168 tys. ha użytków rolnych, w tym drenowanie nowe na gruntach ornych na powierzchni około 114 tys. ha, oraz zainstalować deszczownie na powierzchni około 4 tys. ha użytków rolnych.

Ustala się, że w zakresie melioracji użytków zielonych przeprowadzone będą roboty nowe na obszarze około 60 tys. ha, a odbudowa i modernizacja urządzeń melioracyjnych na obszarze około 40 tys. ha.

Zagospodarowaniem pomelioracyjnym powinno być objęte około 123 tys. ha łąk i pastwisk.

15. W ramach nakładów inwestycyjnych przeznaczonych w 1968 r. na elektryfikację rolnictwa zostanie zelektryfikowanych około 58,2 tys. zagród chłopskich oraz 312 państwowych gospodarstw rolnych (w tym modernizacją objętych będzie 278 gospodarstw).

16. Kredyty inwestycyjne dla indywidualnych gospodarstw chłopskich, rolniczych spółdzielni produkcyjnych i kółek rolniczych wyniosą w 1968 r. 6.600 mln zł, tj. wzrosną w porównaniu do 1967 r. o 5,6%.

Przewiduje się, że kredyty obrotowe dla indywidualnych gospodarstw chłopskich, rolniczych spółdzielni produkcyjnych i kółek rolniczych wyniosą w 1968 r. około 14,3 mld zł, to jest wzrosną w porównaniu do 1967 r. o 5,6%.

17. Zaopatrzenie rolnictwa w ciągniki, silniki i maszyny rolnicze kształtować się będzie następująco:

1) Wartość dostaw ciągników, silników i maszyn rolniczych dla całego rolnictwa powinna wynieść w 1968 r. około 8,2 mld zł, tj. wrosnąć w porównaniu do 1967 r. o 14,7%. Zakłada się, że w 1969 r. wartość tych dostaw wyniesie około 9,9 mld zł, tj. będzie wyższa o około 20,8% niż w 1968 r.
2) Dostawy ciągników w 1968 r. powinny wynieść około 26,1 tys. sztuk, co oznacza wzrost w porównaniu z 1967 r. o 8,4%. Na 1969 r. zakłada się dostawy ciągników w ilości około 32,6 tys. sztuk, tj. o około 25% więcej niż w 1968 r.

18. Zaopatrzenie rynku wiejskiego w podstawowe materiały budowlane (łącznie z produkcją prywatną) powinno osiągnąć następujące rozmiary:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968 r.	1969 r.	% 1968 r. / 1967 r.	% 1969 r. / 1968 r.
Cement	tys. ton	3.285	3.400	106,0	103,5
Materiały ścienne	mln jednostek ceramicznych	2.726	3.100	112,3	113,7
Wapno budowlane	tys. ton	730	760	104,3	104,1
Drewno budowlane w przeliczeniu na tarcicę	tys. m³	1.335	1.350	103,8	101,1

19. Zaopatrzenie rynku wiejskiego w wyroby hutnicze na potrzeby budowlano-gospodarcze wyniesie około 206 tys. ton, tj. wzrośnie w porównaniu z 1967 r. o 4,8%, a w 1969 r. zakłada się w ilości 210 tys. ton, co oznacza wzrost o 2,2% w porównaniu z 1968 r.

20. Realizacja założonego poziomu produkcji rolnej i obrotu wymagać będzie ze strony Ministerstwa Rolnictwa, prezydiów rad narodowych i organizacji kółek rolniczych zwrócenia szczególnej uwagi na następujące problemy:

— zapewnienie środków umożliwiających realizację założonego w planie zwiększenia ogólnej powierzchni zasiewów oraz powierzchni uprawy zbóż,

— dalszy rozwój gospodarki nasiennej zapewniający rolnictwu planowe odnawianie materiału siewnego, zwłaszcza zbóż i sadzeniaków ziemniaka,

— wprowadzenie i upowszechnienie nowych odmian zbóż, ziemniaków i innych roślin bardziej dostosowanych do warunków uprawy i potrzeb,

— rozszerzenie własnej bazy paszowej gospodarstw, m. in. w drodze szerszej uprawy poplonów ozimych i jarych, oraz polepszenie gospodarki na łąkach i pastwiskach,

— wzmożenie działania służby rolnej w zakresie racjonalizacji gospodarki paszowej, zwiększenie budownictwa silosów oraz rozwój suszarnictwa pasz,

— dalsze polepszenie gospodarki nawozowej przez racjonalne stosowanie nawozów mineralnych, wykorzystanie obornika oraz zwiększenie stosowania wapna nawozowego,

— dalszy rozwój usług w zakresie wapnowania gleb, nawożenia i zabiegów ochrony roślin w gospodarstwach chłopskich,

— polepszenie wskaźników wykorzystania i eksploatacji parku traktorowo-maszynowego kółek rolniczych,

— zapewnienie środków dla pełnej realizacji programu rzeczowego w dziedzinie melioracji rolnych oraz zadań w zakresie konserwacji i eksploatacji urządzeń melioracyjnych, zwłaszcza na gruntach chłopskich,

— zapewnienie środków na rozbudowę i usprawnienie pracy punktów skupu produktów rolnych,

— rozbudowę i usprawnienie pracy przedsiębiorstw budownictwa rolniczego wykonujących rosnący program budownictwa w państwowych gospodarstwach rolnych, spółdzielniach produkcyjnych i przedsiębiorstwach świadczących usługi na rzecz rolnictwa,

— zapewnienie środków dla zagospodarowania przejmowanych przez państwowe gospodarstwa rolne gruntów Państwowego Funduszu Ziemi oraz środków dla realizacji zadań wynikających z planu w zakresie wzrostu produkcji towarowej i poprawy wyników finansowych w państwowych gospodarstwach rolnych.

21. W celu dalszego gospodarczego umocnienia istniejących spółdzielni produkcyjnych zobowiązuje się Radę Ministrów do:

— zapewnienia spółdzielniom pierwszeństwa w uzyskaniu środków produkcji (maszyn, nawozy, środki ochrony roślin, pasze, maszyny rolnicze) oraz pomocy agronomicznej,

— zapewnienia odpowiedniej pomocy kredytowej w ramach przewidzianych rozmiarów kredytów państwowych dla gospodarki chłopskiej.

IV. Leśnictwo

1. Gospodarkę leśną należy prowadzić w sposób gwarantujący racjonalne wykorzystanie zasobów leśnych, zachowanie dobrego stanu lasów oraz podnoszenie ich produkcyjności.

Intensyfikacja gospodarki leśnej powinna opierać się na rozszerzeniu zakresu i polepszaniu jakości prac hodowlanych, szczególnie w młodych drzewostanach. Zabiegi hodowlane w tych drzewostanach poza pielęgnacją powinny

być także ważnym źródłem pozyskania drewna użytkowego.

2. Pozyskanie drewna grubizny w całym leśnictwie w 1968 r. ustala się w wysokości 17.625 tys. m³, a w 1969 r. — w wysokości 17.557 tys. m³, z tego w przedsiębiorstwach lasów państwowych 16.270 tys. m³ w 1968 r. i 16.200 tys. m³ w 1969 r.

Z powyższej ilości w przedsiębiorstwach lasów państwowych należy pozyskać w 1968 r. w użytkowaniu rębnym (bez przygodnego) około 9.895 tys. m³.

3. W zakresie hodowli lasu zakłada się następujące zadania: zalesienia i odnowienia sztuczne należy wykonać w 1968 r. na obszarze około 125,7 tys. ha, a w 1969 r. na obszarze 123,4 tys. ha, w tym w przedsiębiorstwach lasów państwowych w każdym roku na powierzchni po 92,0 tys. ha.

Prace pielęgnacyjne w uprawach, młodnikach i drzewostanach starszych należy wykonać w 1968 r. na obszarze około 555,6 tys. ha, a w 1969 r. co najmniej na obszarze 566,4 tys. ha, w tym w przedsiębiorstwach lasów państwowych w obydwu latach po 515 tys. ha rocznie.

4. W ramach realizacji programu zadrzewienia kraju należy zasadzić w 1968 r. około 12,5 mln sztuk drzewek, a w 1969 r. około 12,3 mln sztuk.

5. W ramach nakładów inwestycyjnych na leśnictwo przewiduje się w 1968 r. oddanie do użytku 128 osad leśnych, wybudowanie 70,7 km dróg leśnych, zmeliorowanie 8,8 tys. ha gruntów leśnych.

V. Transport i łączność.

1. Przewozy ładunków transportem publicznym i branżowym (bez transportu morskiego) powinny osiągnąć w 1968 r. około 704,7 mln ton, co oznacza wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu na 1967 r. o 7,6%, w tym przewozy ładunków podstawowymi środkami transportu powinny kształtować się następująco:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968 r.	1969 r.	% 1968 r. / 1967 r.
Transport kolejowy normalnotorowy	mln ton	368,5	383,0	103,8
Transport samochodowy publiczny i branżowy	mln ton	304,5	338,5	111,9
Transport wodny śródlądowy	mln ton	6,5	7,3	103,2

Nadawcy ładunków powinni zapewnić warunki jak najpełniejszego wykorzystania zdolności przewozowej kolei w I półroczu 1968 r. oraz w niedziele i święta w okresie całego roku.

2. Szacuje się, że przewozy pasażerów transportem publicznym osiągną w 1968 r. około 2.165 mln pasażerów, co oznacza wzrost o 4,0% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1967 r.

Szacuje się, że przewozy pasażerów podstawowymi środkami transportu będą kształtować się następująco:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968 r.	1969 r.	% 1968 r. / 1967 r.
Transport kolejowy normalnotorowy	mln pasażerów	1.020	1.035	102,0
Transport samochodowy (wojewódzkie przedsiębiorstwa Państwowej Komunikacji Samochodowej)	mln pasażerów	1.103	1.157	106,4

3. W zakresie elektryfikacji kolei należy w latach 1968 i 1969 włączyć do eksploatacji następujące ważniejsze odcinki:

Pilawa — Dęblin — Lublin	127 km,
Maksymilianowo — Tczew	132 km,
Czachówek — Radom	66 km,
Czechowice — Oświęcim — Skawina	37 km.

4. W 1968 r. w ramach planu centralnego należy zbudować i przebudować około 114 km dróg oraz zbudować około 800 mb. mostów i wiaduktów. W ramach planu terenowego przewiduje się budowę i przebudowę około 70 km dróg lokalnych o nawierzchni twardej oraz budowę około 1.670 mb. mostów.

Ponadto szacuje się, że wartość inwestycji zrealizowanych w ramach społecznych czynów drogowych wyniesie około 1.200 mln zł, w tym udział dotacji Państwa wyniesie około 400 mln zł.

5. Nakłady finansowe z budżetu Państwa na utrzymanie dróg państwowych w 1968 r. powinny osiągnąć poziom 4.150 mln zł, a na utrzymanie dróg lokalnych 1.095 mln zł. Należy przeprowadzić kapitalne remonty około 5,5 tys. km dróg państwowych oraz około 32,2 tys. mb. mostów na drogach państwowych.

6. Stan floty morskiej ogółem powinien zwiększyć się z około 1.535 tys. DWT według przewidywanego wykonania na koniec 1967 r. do 1.697 tys. DWT na koniec 1968 r. i 1.769 tys. DWT na koniec 1969 r. Przewozy ładunków flotą ogółem powinny w 1968 r. osiągnąć około 15,5 mln ton i około 45,2 mld tono-mil, a w 1969 r. około 16,7 mln ton i 49,0 mld tono-mil.

7. Przewiduje się, że przeładunki portów morskich wyniosą w 1968 r. około 27,4 mln ton, w tym wzrost przeładunków drobnicy w 1968 r. wyniesie około 3,0% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem w 1967 r.

8. Wartość usług Ministerstwa Łączności ogółem według cen bieżących powinna osiągnąć w 1968 r. poziom 7.117 mln zł, co oznacza wzrost o 7,2% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1967 r. W 1968 r. powinna nastąpić dalsza rozbudowa następujących urządzeń łączności:

— przyrost telefonicznej sieci miejscowej o 147 tys. km/par, to jest osiągnięcie stanu 2.456 tys. km par,

— przyrost pojemności central miejscowych o 65 tys. numerów, to jest osiągnięcie stanu 1.175 tys. numerów,

— przyrost abonentów telefonicznych o 58 tys. abonentów, to jest osiągnięcie stanu 954 tys. abonentów.

9. W 1968 r. powinny być uruchomione 2 nadajniki telewizyjne o ogólnej mocy 20 kW oraz 4 nadajniki radiofoniczne o łącznej mocy 4 kW.

VI. Dochód narodowy.

Zakłada się, że dochód narodowy wytworzony wzrośnie w 1968 r. o około 4,8% w porównaniu z przewidywanym poziomem w 1967 r.

Podstawowym elementem wzrostu dochodu narodowego powinien być dalszy wzrost produkcji czystej przemysłu uspołecznionego o 7,7%. W konsekwencji udział przemysłu w tworzeniu dochodu narodowego powinien się zwiększyć z 48,0% w 1967 r. do 49,3% w 1968 r.

Szacuje się, że dochód narodowy do podziału wzrośnie w tym samym tempie co dochód narodowy wytworzony i będzie w 1968 r. o około 4,8% wyższy niż w 1967 r.

Zakłada się, że spożycie dóbr konsumpcyjnych przez ludność wzrośnie w 1968 r. w porównaniu z poziomem osiągniętym w 1967 r. prawie o 5,0%, co w przeliczeniu na 1 mieszkańca oznacza wzrost o około 4,0%. Zadania te powinny być osiągnięte przez wzrost spożycia dóbr konsumpcyjnych z dochodów osobistych ludności o około 4,6% oraz wzrost o około 6,2% spożycia dóbr konsumpcyjnych zwią-

nych z świadczonymi bezpośrednio dla ludności usługami niematerialnymi ze środków budżetu Państwa, uspołecznionych przedsiębiorstw i innych jednostek gospodarki uspołecznionej. Jednocześnie zakłada się, że spożycie naturalne ludności utrzyma się w zasadzie na poziomie 1967 r.

Dochody pieniężne ludności zapewniające osiągnięcie planowanego wzrostu spożycia dóbr konsumpcyjnych powinny wzrosnąć w 1968 r. o 6,2% w porównaniu do przewidywanego wykonania planu w 1967 r.

Zakłada się, że akumulowana część dochodu narodowego w 1968 r. wzrośnie o około 4,5% w porównaniu z 1967 r. Podstawowy składnik akumulowanej części dochodu narodowego — inwestycje netto — wzrośnie w 1968 r. o około 4,0%. Szacuje się, że udział inwestycji netto w dochodzie narodowym do podziału w 1968 r. wyniesie 19,2%, czyli utrzyma się na poziomie roku 1967.

Przyrost zapasów i rezerw w gospodarce narodowej zakłada się na 1968 r. w wysokości 34,7 mld zł, czyli 5,7% dochodu narodowego do podziału, wobec 32,6 mld zł w przewidywanym wykonaniu planu w 1967 r.

We wszystkich resortach gospodarczych powinna być zwrócona szczególna uwaga na wykonanie i przekroczenie zadań w zakresie obniżenia kosztów własnych produkcji i usług oraz wzrostu akumulacji finansowej i rentowności.

VII. Wzrost poziomu życiowego ludności.

A. Handel wewnętrzny.

1. Podstawowym zadaniem planu handlu wewnętrznego na 1968 r. i założeń planu na 1969 r. jest uzyskanie dalszej poprawy obsługi nabywców oraz zwiększenie ilości i asortymentu towarów dostosowanych do aktualnych potrzeb ludności.

2. Zakłada się, że wartość towarów przeznaczonych na zaopatrzenie obrotów detalicznych w 1968 r. wyniesie 402.460 mln zł i będzie wyższa w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1967 r. o 6,8%. Zakłada się, że w 1969 r. wartość towarów wzrośnie o dalsze 6,7% i wyniesie 429.390 mln zł.

3. Dostawy podstawowych towarów przeznaczonych na zaopatrzenie obrotów detalicznych powinny kształtować się następująco:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	1968 r.	1969 r.	% 1968 r. / 1967 r.	% 1969 r. / 1968 r.
Mąka pszenna	tys. ton	390,0	405,0	103,7	103,8
Mięso, przetwory i tłuszcze	tys. ton	1.111,7	1.138,4	103,4	102,4
z tego: mięso i przetwory	tys. ton	970,7	994,6	103,0	102,5
tłuszcze zwierzęce	tys. ton	141,0	143,8	106,3	102,0
Masło śmietankowe	tys. ton	95,0	96,0	100,0	101,0
Tłuszcze roślinne	tys. ton	150,0	158,1	106,8	105,4
w tym: margaryna	tys. ton	129,0	136,0	107,5	105,4
Jaja	mln sztuk	1.240,0	1.285,0	111,2	103,6
Mleko spożywcze	mln l	1.048,0	1.068,0	104,8	101,9
Cukier	tys. ton	840,0	865,0	105,5	103,0
Tkaniny wełniane (metraż i konfekcja)	mln mb. / mln m²	63,7 / 90,2	64,9 / 92,0	100,2 / 100,2	101,9 / 101,9
Tkaniny bawełniane (metraż i konfekcja)	mln mb. / mln m²	459,2 / 417,9	475,2 / 428,9	108,3 / 108,0	103,4 / 102,6
Tkaniny jedwabne (metraż i konfekcja)	mln mb. / mln m²	103,5 / 97,0	105,0 / 97,5	101,2 / 99,6	101,4 / 100,5
Wyroby dziewiarskie	mln zł	12.700,0	14.260,0	113,7	112,3
Wyroby pończosznicze	mln zł	3.570,0	3.720,0	106,2	104,2
Obuwie skórzane	mln par	49,2	52,0	104,9	105,6
Obuwie gumowe	mln par	26,2	28,2	108,3	107,6
Odbiorniki radiowe	tys. sztuk	654,0	670,0	102,9	102,4
Odbiorniki telewizyjne	tys. sztuk	486,0	495,0	103,4	101,9
Pralki elektryczne	tys. sztuk	475,0	490,0	107,0	103,2
Lodówki domowe	tys. sztuk	320,0	350,0	106,7	109,4
Tarcica iglasta	tys. m³	807,0	800,0	98,3	99,1
Cement	tys. ton	3.625,0	3.750,0	106,6	103,4
Materiały ścienne (z produkcji uspołecznionej)	mln jednostek ceramicznych	2.681,0	3.093,0	107,2	115,4
Węgiel kamienny (bez deputatów)	mln ton	14,6	15,1	103,8	103,4

Liczby te nie obejmują dodatkowego importu towarów rynkowych Ministerstwa Handlu Wewnętrznego, na który przeznacza się w 1968 r. 732 mln zł dewizowych i w 1969 r. 776 mln zł dewizowych.

4. Sprzedaż detaliczna ogółem w 1968 r. wyniesie 391.900 mln zł i wzrośnie w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1967 r. o 5,7%, w tym sprzedaż detaliczna dla ludności wyniesie 338.900 mln zł, a sprzedaż jednostkom gospodarki uspołecznionej — 53.000 mln zł.

Zakłada się, że sprzedaż detaliczna ogółem w 1969 r. powinna osiągnąć 416.800 mln zł i wzrosnąć o 6,4% w porównaniu do planu na 1968 r.

5. Resort handlu wewnętrznego we współpracy z przemysłem powinien osiągnąć pełniejsze niż dotychczas rozeznanie potrzeb rynku. Należy także wprowadzić ciągłą analizę stanu zapasów w handlu i przemyśle nie tylko w układzie wartościowym, ale również asortymentowym.

6. We wszystkich ogniwach handlu wewnętrznego konieczne jest usprawnienie organizacji skupu i sprzedaży, zapewnienie sprawnej obsługi klientów i podniesienie kultury handlu.

B. Oświata, kultura i ochrona zdrowia.

1. Liczba uczniów w szkołach podstawowych w 1968 r. wyniesie około 5.651 tys., tj. będzie mniejsza w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1967 r. o około 88 tys. uczniów.

Przewiduje się, że w ramach nowego budownictwa szkolnego odda się do użytku w 1968 r. około 4 tys. izb lekcyjnych. Liczba izb lekcyjnych w szkołach podstawowych łącznie z izbami wynajętymi osiągnie około 144 tys., co oznacza wzrost o około 2,4 tys. izb w porównaniu do przewidywanego wykonania planu w 1967 r. Liczba uczniów przypadająca na 1 izbę lekcyjną wyniesie w 1968 r. 39,2 uczniów wobec 40,5 — według przewidywanego wykonania w 1967 r.

2. W szkołach zawodowych wszystkich typów w 1968 r. uczyć się będzie około 1.706 tys. młodzieży, z tego w szkołach dla młodzieży nie pracującej 1.342 tys. osób.

Do klas pierwszych szkół zawodowych dla młodzieży nie pracującej zostanie przyjętych 544 tys. uczniów, co oznacza w porównaniu z przewidywanym wykonaniem w 1967 r. wzrost o 177 tys., tj. o 48%.

Do pierwszych klas szkół zawodowych po maturze zakłada się przyjęcie około 29 tys. osób, tj. o 4,2% więcej niż w przewidywanym wykonaniu w 1967 r.

Do pierwszych klas techników wieczorowych dla pracujących zakłada się wzrost przyjęcia liczby uczniów o 3,8%, a do techników korespondencyjnych o 1,0%.

Liczba miejsc w internatach dla uczniów szkół zawodowych wzrośnie o około 9 tys., tj. o 4,6% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem w 1967 r.

3. Liczba dzieci w przedszkolach wzrośnie w porównaniu z przewidywanym wykonaniem w 1967 r. o 19,9 tys., tj. o 4,0%. Liczba dzieci w wieku od 4 do 6 lat objętych opieką przedszkolną zwiększy się z 22,2% w 1967 r. do 23,5% w 1968 r.

4. Liczba studentów I roku studiów dziennych na koniec 1968 r. wyniesie około 42 tys., tj. o 1,500 więcej niż w przewidywanym wykonaniu w 1967 r., natomiast liczba studentów na I roku studiów dla pracujących wyniesie 29,3 tys., to jest wzrośnie w porównaniu z przewidywanym wykonaniem w 1967 r. o 8,3%.

Liczba miejsc w domach studenckich wzrośnie w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1967 r. o 8,7 tys., tj. o 13,4%.

5. Ilość papieru przeznaczonego na działalność wydawniczą w 1968 r. wyniesie 145,0 tys. ton, tj. o 7,0 tys. ton więcej niż w przewidywanym wykonaniu w 1967 r.

Planowana ilość papieru pozwoli na zwiększenie w 1968 r. produkcji książek i broszur z 113,3 mln egzemplarzy w 1967 r. do 118,9 mln egzemplarzy, tj. o 4,9%, gazet z 2.085,5 mln egzemplarzy do 2.162,9 mln egzemplarzy, tj. o 3,7%, i czasopism z 617,8 mln egzemplarzy do 629,3 mln egzemplarzy, tj. o 1,9%.

Liczba bibliotek powszechnych wzrośnie w 1968 r. ogółem o 186, tj. o 2,3% w porównaniu do przewidywanego wykonania w 1967 r.

6. W zakresie ochrony zdrowia zakłada się dalszy przyrost placówek lecznictwa zamkniętego i otwartego.

Liczba łóżek w szpitalach ogólnych i klinicznych wzrośnie ze 163,7 tys. w 1967 r. do 167,7 tys. w 1968 r., co oznacza wzrost o 2,4%.

Liczba łóżek w zakładach leczenia nerwowo i psychicznie chorych wzrośnie z 38,4 tys. w 1967 r. do 39,3 tys. w 1968 r., tj. o 2,3%.

Liczba przychodni ogółem wzrośnie z 4.748 w 1967 r. do 4.895 w 1968 r., tj. o 3,1%.

Z liczby ogółem liczba przychodni przy zakładach przemysłowych wzrośnie z 2.278 w 1967 r. do 2.384 w 1968 r., tj. o 4,7%.

Liczba ośrodków zdrowia ogółem wyniesie w 1968 r. 2.860, tj. wzrośnie o 4,6% w porównaniu do przewidywanego wykonania w 1967 r.

W liczbie ośrodków zdrowia ogółem sieć wiejskich ośrodków zdrowia zwiększy się z 2.311 w 1967 r. do 2.438 w 1968 r., tj. o 5,5%, w tym liczba spółdzielni zdrowia na wsi wzrośnie z 310 w 1967 r. do 341 w 1968 r., tj. o 10%.

Liczba miejsc w zakładach pomocy społecznej wzrośnie z 44,4 tys. w 1967 r. do 46,2 tys. w 1968 r., tj. o 4,1%. Należy rozwijać różne formy pomocy społecznej.

7. Liczba miejsc noclegowych w stałych ogólnodostępnych obiektach turystycznych — łącznie z hotelami przedsiębiorstwa państwowego „Orbis" i hotelami komunalnymi — wyniesie 300,3 tys. miejsc.

Oznacza to zwiększenie bazy noclegowej w porównaniu do przewidywanego wykonania planu w 1967 r. o 6%.

C. *Gospodarka mieszkaniowa.*

1. W budownictwie mieszkaniowym typu miejskiego oddanych zostanie do użytku w 1968 r. co najmniej 6.949,0 tys. m² powierzchni użytkowej mieszkań, co stanowi wzrost o 5,2% w porównaniu do przewidywanego wykonania planu w 1967 r.

W tej liczbie efekty rzeczowe uspołecznionego budownictwa mieszkaniowego wyniosą minimum 5.321,0 tys. m² powierzchni użytkowej mieszkań (ok. 355 tys. izb), co stanowi wzrost o 6,1% w porównaniu do przewidywanego wykonania planu w 1967 r.

2. W 1969 r. oddanych zostanie do użytku co najmniej 7.339,0 tys. m² powierzchni użytkowej mieszkań, co oznacza wzrost w porównaniu do efektów rzeczowych przewidywanych planem na 1968 r. o 5,6%.

Efekty uspołecznionego budownictwa mieszkaniowego wyniosą minimum 5.610,0 tys. m² powierzchni użytkowej, to jest około 375 tys. izb, co oznacza wzrost o 5,4% w porównaniu do efektów planowanych na 1968 r.

3. W latach 1968 i 1969 powinny być stworzone warunki do przekroczenia zadań planu 5-letniego w miejskim uspołecznionym budownictwie mieszkaniowym przez podjęcie dodatkowych wysiłków w zakresie zwiększenia stanów surowych tego budownictwa.

4. Powszechne i zakładowe budownictwo spółdzielcze w 1968 r. stanowić będzie 58,6% budownictwa uspołecznionego. Dalszy rozwój tego budownictwa zakłada się również na 1969 r., w którym rozmiary tej formy budownictwa mieszkaniowego wzrosną o 3,4% w porównaniu do efektów planowanych na 1968 r.

5. W celu ułatwienia ludności przystępowania do spółdzielni budownictwa mieszkaniowego, niezależnie od pomocy udzielanej pracownikom przez zakłady pracy ze środków zakładowych funduszów mieszkaniowych, przewiduje się na uzupełnienie środków własnych w ramach średnioterminowego kredytu bankowego 280 mln zł w 1968 r. i 260 mln zł w 1969 r.

6. W latach 1968 i 1969 zakłada się uzyskanie dalszej poprawy stanu technicznego i poziomu bieżącej eksploatacji zasobów mieszkaniowych. Poprawa ta powinna być osiągnięta w wyniku przeznaczenia na kapitalne remonty budynków mieszkalnych nakładów w wysokości około 3.716 mln zł w 1968 r. i około 3.966 mln zł w 1969 r. Oznacza to wzrost nakładów w 1968 r. o 7,7% w porównaniu do przewidywanego wykonania w 1967 r. i o 6,7% w 1969 r. w porównaniu do planu na 1968 r.

Równocześnie nakłady na remonty bieżące budynków mieszkalnych rad narodowych wyniosą w 1968 r. około 1.785 mln zł i w 1969 r. około 1.850 mln zł, co oznacza wzrost w 1968 r. o 3,9% w stosunku do przewidywanego wykonania w 1967 r. i o 3,5% w 1969 r. w porównaniu do planu na 1968 r.

D. *Gospodarka komunalna.*

Głównym zadaniem gospodarki komunalnej powinien być dalszy rozwój podstawowych usług dla ludności.

W szczególności w 1968 r. należy zapewnić w porównaniu z 1967 r. zwiększenie:

— sprzedaży wody dla gospodarstw domowych o około 4%,

— sprzedaży gazu dla gospodarstw domowych o około 5%; ponadto należy zapewnić zwiększenie dostaw gazu płynnego o ponad 50%,

— usług pralniczych dla ludności o około 17%, a w zakresie chemicznego czyszczenia garderoby o około 7%,

— dostaw taboru komunikacji miejskiej o około 7%.

VIII. Zatrudnienie i płace.

1. Szacuje się, że liczba zatrudnionych w gospodarce narodowej poza gospodarką chłopską wyniesie średnio w 1968 r. 9.795 tys. osób, w 1969 r. zaś 10.113 tys. osób. Wynikający z tych liczb przyrost liczby zatrudnionych równoważy w skali kraju przyrost zasobów siły roboczej. Roz-

mieszczenie przyrostu miejsc pracy w poszczególnych województwach sprzyjać będzie łagodzeniu dysproporcji terenowych pomiędzy lokalizacją miejsc pracy i zasobów siły roboczej.

2. Przewiduje się, że liczba zatrudnionych w gospodarce uspołecznionej (bez uczniów) w 1968 r. wyniesie średnio 9.191 tys. osób oraz 9.489 tys. osób w 1969 r., co stanowi wzrost o 3,1% w 1968 r. i o 3,2% w 1969 r.

Przewiduje się, że średnioroczna liczba zatrudnionych w poszczególnych działach gospodarki uspołecznionej kształtować się będzie następująco (w tys. osób):

Wyszczególnienie	1968 r.	1969 r.	% 1968 r. / 1967 r.
W przemyśle	3.842	3.958	102,8
W budownictwie	963	1.003	104,0
W rolnictwie (bez spółdzielni produkcyjnych)	540	558	103,2
W transporcie i łączności	868	887	102,0
W obrocie towarowym	833	857	102,5
W gospodarce komunalnej i mieszkaniowej	321	335	104,5
W oświacie, nauce i kulturze	671	684	101,5
W ochronie zdrowia, kulturze fizycznej i turystyce	427	444	104,0

Tak ujęty wzrost liczby zatrudnionych w gospodarce uspołecznionej należy uznać za maksymalny w stosunku do planowanej wielkości produkcji, inwestycji i usług. Przy przekraczaniu planów zasadnicza uwaga powinna być zwrócona na uzyskiwanie ponadplanowej produkcji poprzez podnoszenie wydajności pracy.

3. Szacuje się, że liczba uczniów zatrudnionych w gospodarce uspołecznionej w 1968 r. wyniesie 370 tys. osób, co oznacza wzrost o 9,5% w porównaniu z 1967 r.

4. Wydajność pracy w przemyśle, liczona w wartości produkcji globalnej przypadającej na pracownika, powinna wzrosnąć w 1968 r. co najmniej o 4,4%, a w przedsiębiorstwach budowlano-montażowych co najmniej o 4,7% w porównaniu z 1967 r.

5. Przewiduje się, że globalny fundusz płac brutto w gospodarce uspołecznionej wzrośnie o 16,2 mld zł w porównaniu z 1967 r. i wyniesie 273,2 mld zł w 1968 r. i 290,0 mld zł w 1969 r., co stanowi wzrost o 6,3% w 1968 r. i o 6,1% w 1969 r.

6. Przewiduje się, że osobowy fundusz płac brutto (bez uczniów) wzrośnie w 1968 r. o 5,6%, w 1969 r. zaś o 5,2%, a przeciętna płaca brutto o 2,5% w 1968 r. i o 1,9% w 1969 r. Na wzrost przeciętnej płacy w 1968 r. istotny wpływ mają decyzje o podwyżkach płac, podjęte w 1967 r.

7. Należy zapewnić dalszy znaczny postęp w podnoszeniu poziomu organizacji pracy i racjonalnego zatrudniania pracowników odpowiednio do ich kwalifikacji w celu zapewnienia wzrostu efektywności pracy. W szczególności należy konsekwentnie realizować zadania postępu technicznego oraz organizacyjnego i w pełni wykorzystywać uzyskiwane w tej drodze efekty dla oszczędnego gospodarowania w dziedzinie zatrudnienia. Realizacja planu postępu technicznego i organizacyjnego powinna być otoczona szczególną troską i kontrolą ze strony rządu.

8. W celu zapewnienia prawidłowej podstawy do określenia niezbędnych wielkości zatrudnienia i funduszu płac dla wykonania przez przedsiębiorstwa produkcyjne zadań nakreślonych w planie, a także w celu oceny wzrostu wydajności pracy niezbędne jest rozszerzenie w dalszym ciągu zasięgu stosowania nowych mierników produkcji, zbliżonych do nakładów pracy.

Należy doskonalić i wzmacniać działanie bodźców dla uzyskania wzrostu ogólnej efektywności działalności gospodarczej przedsiębiorstw oraz pobudzenia wzrostu wydajności pracy zespołów pracowniczych i poszczególnych pracowników.

IX. Handel zagraniczny.

1. Wartość eksportu ogółem w 1968 r. powinna wynieść 10.612 mln zł dewizowych, co stanowi wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1967 r. o 7,0%; w tych wartościach eksport maszyn, urządzeń i środków transportu powinien wynieść co najmniej 4.195 mln zł dewizowych, co stanowi wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1967 r. o 12,9%.

2. Wartość importu ogółem w 1968 r. ustala się na 10.975 mln zł dewizowych, co stanowi wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1967 r. o 7,0%; w tych wartościach import maszyn, urządzeń i środków transportu powinien wynieść 3.947 mln zł dewizowych, co stanowi wzrost o 6,3% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1967 r.

3. Zakłada się, że struktura obrotów towarów handlu zagranicznego w 1968 r. kształtować się będzie następująco (w %%):

Wyszczególnienie	1968 r.
w zakresie eksportu:	
ogółem	100,0
w tym:	
maszyny, urządzenia i środki transportu	39,5
surowce, paliwa i materiały do produkcji	32,3
towary rolno-spożywcze	13,6
towary konsumpcyjne przemysłowe	14,7
w zakresie importu:	
ogółem	100,0
w tym:	
maszyny, urządzenia i środki transportu	36,0
surowce, paliwa i materiały do produkcji	46,9
towary rolno-spożywcze	11,4
towary konsumpcyjne przemysłowe	5,7

4. W 1969 r. wstępnie zakłada się:

— wartość eksportu ogółem w wysokości 11.455 mln zł dewizowych, co stanowi wzrost w porównaniu do planu na 1968 r. o 7,9%; w tych wartościach eksport maszyn, urządzeń i środków transportu w wysokości 4.615 mln zł dewizowych, co stanowi wzrost o 10%,

— wartość importu ogółem w wysokości 12.058 mln zł dewizowych, co stanowi wzrost w porównaniu do planu 1968 r. o 9,9%; w tych wartościach import maszyn, urządzeń i środków transportu w wysokości 4.277 mln zł dewizowych, co stanowi wzrost w porównaniu z planem na 1968 r. o 8,4%.

5. Zakłada się, że w 1968 r. dodatnie saldo obrotów usługowych z zagranicą powinno wynieść 567,6 mln zł dewizowych. W 1969 r. wstępnie zakłada się dodatnie saldo obrotów usługowych z zagranicą w wysokości 605 mln zł dewizowych.

8. Zadania handlu zagranicznego, zwłaszcza w dziedzinie eksportu maszyn i urządzeń oraz innych artykułów przemysłowych, wymagają wzmożonych wysiłków we wszystkich dziedzinach gospodarki narodowej, a w szczególności lepszej niż dotychczas współpracy handlu zagranicznego z przemysłem, zwiększonej odpowiedzialności kierownictwa zakładów pracy, zjednoczeń, central handlu zagranicznego i resortów za wysoki stopień nowoczesności, jakości i terminowości wykonywanej produkcji eksportowej w przemyśle oraz sprawnej realizacji zadań eksportowych przez handel zagraniczny.

X. Inwestycje, budownictwo i kapitalne remonty.

A. Inwestycje.

1. Zakłada się, że globalne rozmiary nakładów inwestycyjnych w gospodarce narodowej wyniosą w 1968 r. 172,5 mld zł, co oznacza wzrost w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1967 r. o 5,8%, oraz w 1969 r. 185,3 mld zł, co oznacza wzrost o 7,4% w stosunku do planu na 1968 r.

W związku z tym przyjmuje się, że udział inwestycji netto w dochodzie narodowym do podziału wyniesie w 1968 r. 19,2% oraz w 1969 r. 19,4% wobec 19,3% w przewidywanym wykonaniu planu w 1967 r.

2. Zakłada się, że nakłady na roboty budowlano-montażowe w latach 1968 i 1969 w globalnych rozmiarach nakładów inwestycyjnych w gospodarce narodowej przedstawiać się będą następująco (w mld zł):

Wyszczególnienie	1968 r.	1969 r.	% 1968 r. / 1967 r.	% 1969 r. / 1968 r.
Ogółem	172,5	185,3	105,8	107,4
w tym: roboty budowlano-montażowe	95,6	104,2	106,4	109,0

3. Zakłada się, że podział nakładów inwestycyjnych w latach 1968 i 1969 według działów gospodarki narodowej przedstawiać się będzie następująco (w mld zł):

Wyszczególnienie	1968 r.	1969 r.	% 1968 r. / 1967 r.	% 1969 r. / 1968 r.
Ogółem gospodarka narodowa	172,5	185,3	105,8	107,4
w tym:				
przemysł	71,1	78,3	106,4	110,2
budownictwo	5,3	5,5	91,5	101,9
rolnictwo	27,6	30,6	106,3	110,8
leśnictwo	0,7	0,7	102,6	109,0
transport i łączność	17,1	17,8	102,3	104,1
handel towarowy	6,3	6,7	101,3	102,6
gospodarka komunalna	6,4	6,3	98,9	98,3
gospodarka mieszkaniowa	24,6	25,5	104,7	103,9
oświata, nauka i kultura	6,7	7,4	109,3	111,0
ochrona zdrowia, opieka społeczna i kultura fizyczna	2,9	3,0	101,7	103,7
administracja i inne	1,9	2,0	105,2	106,1

4. Globalne nakłady inwestycyjne w gospodarce uspołecznionej (bez inwestycji przedsiębiorstw, inwestycji szybko rentujących się, czynów społecznych i inwestycji drobnych) wyniosą w 1968 r. 138,2 mld zł, co stanowi wzrost o 10,6% w porównaniu do przewidywanego wykonania planu w 1967 r., oraz w 1969 r. 150,1 mld zł, co oznacza wzrost o 8,6% w stosunku do planu na 1968 r.

Przyjmuje się, że w ramach nakładów na gospodarkę uspołecznioną przypadną na (w mld zł):

Wyszczególnienie	1968 r.	1969 r.
Plan centralny	92,8	101,2
Plan terenowy	42,7	46,3
z tego: inwestycje rad narodowych	25,5	27,5
inwestycje spółdzielczości	17,2	18,8

5. Przyjmuje się następujący podział nakładów inwestycyjnych w przemyśle według ważniejszych kierunków inwestowania (w mld zł):

Wyszczególnienie	1968 r.	1969 r.
Wytwarzanie energii elektrycznej	7,2	7,7
Przemysł paliw	10,7	11,1
Hutnictwo żelaza i metali nieżelaznych	7,3	8,2
Przemysł maszynowy — ogółem	11,9	12,2
Przemysł chemiczny i gumowy	13,4	15,3
Przemysł materiałów budowlanych	4,7	5,5
Przemysł włókienniczy (z dziewiarskim)	3,7	4,2
Przemysł spożywczy	5,7	6,4

6. Zakłada się uzyskanie, w wyniku oddawania inwestycji do użytku w 1968 r., następujących ważniejszych przyrostów zdolności produkcyjnych i usługowych:

Wyszczególnienie	Jednostka miary	Ilość
Moc zainstalowana zawodowych elektrowni cieplnych	MW	875
Węgiel kamienny	tys. ton/rok	6.047
Koks	tys. ton/rok	674
Ruda miedzi	tys. ton/rok	2.250
Wyroby walcowane	tys. ton/rok	395
Ciągniki	szt./rok	7.200
Nawozy azotowe (w czystym składniku N_2)	tys. ton rok	428
Przerób ropy naftowej	mln ton/rok	3
Włókna	tón/rok	4.000
Papier biały	tys. ton/rok	46
Przędza bawełniana	tys. ton na 1 zmianę roczne	3
Elewatory	jednorazowa pojemność tys. ton/rok	197
Melioracje gruntów ornych	tys. ha	177

Wyszczególnienie	Jednostka miary	Ilość
Elektryfikacja kolei	km	305
Statki żeglugi morskiej (bez rybackich)	sztuk	15
	tys. DWT	123
Szkoły podstawowe (łącznie z realizowanymi ze Społecznego Funduszu Budowy Szkół i Internatów)	izby lekcyjne	3.438
Szpitale (ogólne i kliniczne)	łóżka	1.820
Budownictwo mieszkaniowe typu miejskiego	tys. m² powierzchni użytkowej	6.949

7. Szacuje się, że poza nakładami określonymi w ust. 4 inwestycje przedsiębiorstw, inwestycje szybko rentujące się, inwestycyjne czyny społeczne ludności i inwestycje drobne wyniosą w latach 1968 i 1969 po około 17 mld zł rocznie.

8. Ocenia się, że w zakresie gospodarki nie uspołecznionej ogólna kwota nakładów na inwestycje wyniesie w 1968 r. 17,3 mld zł, co oznacza wzrost o 4,2% w porównaniu do przewidywanego wykonania planu w 1967 r., a w 1969 r. 18,2 mld zł, co oznacza wzrost o 4,7% w stosunku do planu na 1968 r., w tym nakłady na indywidualne budownictwo mieszkaniowe ludności wyniosą w 1968 r. 4,1 mld zł, a w 1969 r. 4,4 mld zł.

B. Budownictwo.

1. W związku z założonym programem w zakresie inwestycji i remontów przewiduje się, że ogólne rozmiary robót budowlano-montażowych w gospodarce narodowej osiągną w 1968 r. 129,7 mld zł, tj. wzrosną o 6,3% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1967 r., a w 1969 r. 140,8 mld zł, tj. wzrosną o 8,6% w porównaniu z planem na 1968 r.

2. Uwzględniając założenia i kierunki planu inwestycyjnego, podział produkcji budowlano-montażowej według systemów wykonawstwa powinien kształtować się następująco (w mld zł):

Wyszczególnienie	1968 r.	1969 r.	% 1968 r. / 1967 r.	% 1969 r. / 1968 r.
Ogółem	129,7	140,8	106,3	108,6
w tym:				
przedsiębiorstwa budowlano-montażowe	94,5	103,1	108,8	109,0
system gospodarczy	21,3	23,0	96,9	107,9

3. W celu zwiększenia efektywności i poprawy wyników w budownictwie należy w latach 1968 i 1969 zwrócić szczególną uwagę na dalszą poprawę w dziedzinie gospodarki materiałami budowlanymi, zwłaszcza w zakresie cementu i wyrobów walcowanych, oraz pełniejsze niż dotychczas wykorzystanie sprzętu budowlanego.

4. Należy zdecydowanie egzekwować dotrzymywanie terminów oraz poprawę jakości i zakresu robót objętych planem oddawania obiektów do użytku, jak również zapewnić dalsze skrócenie cykli budowlanych, głównie przez pełne wykorzystanie i koncentrację potencjału wykonawczego, w szczególności na obiektach kontynuowanych.

C. Kapitalne remonty.

Przewiduje się, że globalne nakłady na kapitalne remonty środków trwałych w gospodarce uspołecznionej wyniosą w 1968 r. 35,6 mld zł, co oznacza wzrost o 6,6% w porównaniu z przewidywanym wykonaniem planu w 1967 r., a w 1969 r. 38,2 mld zł, co oznacza wzrost o 7,1% w stosunku do planu na 1968 r.

XI. Geologia.

1. Ustala się, że wartość planowanych prac geologiczno-poszukiwawczych w 1968 r. wyniesie około 2.970 mln zł, co oznacza wzrost o 11% w stosunku do przewidywanego wykonania planu w 1967 r.

Dla realizacji badań podstawowych oraz bieżących potrzeb przemysłu przewiduje się wykonanie następujących robót:

wierceń mechanicznych w ilości	659 tys. mb.,
wierceń ręcznych w ilości	134 tys. mb.,
robót górniczych w ilości	17 tys. mb.,
prac geofizycznych na ogólną kwotę	618 mln zł.

2. Ustala się następujące ważniejsze zadania w planie na 1968 r. w zakresie prac geologiczno-poszukiwawczych:

— dalszy rozwój prac dotyczących problematyki bitumінów i związanych z tym prac geofizycznych, głównie sejsmicznych,

— poszukiwania złóż rud cynku i ołowiu, soli potasowych i siarki,

— prace badawcze nad wyjaśnieniem węglonośności obszaru lubelskiego, w szczególności poszukiwania na obszarze Dorohucza — Michałów, w celu opracowania dokumentacji zasobów w kategorii C_2 w terminie do 1970 r.,

— regionalne prace hydrogeologiczne.

3. W 1969 r. należy wykonać około 860 tys. mb. wierceń i robót górniczych oraz prac geofizycznych ogólnej wartości około 3.240 mln zł.

XII. Gospodarka wodna i ochrona powietrza atmosferycznego przed zanieczyszczeniem.

A. Gospodarka wodna.

1. Nakłady inwestycyjne w zakresie gospodarki wodnej wyniosą około 6,5 mld zł w 1968 r. i około 6,2 mld zł w 1969 r.

2. W latach 1968 i 1969 w zakresie gospodarki wodnej należy uzyskać następujące ważniejsze efekty:

— produkcja wody w zakładach przemysłowych i komunalnych powinna wzrastać po około 200 mln m³ rocznie,

— ilość ścieków oczyszczonych powinna się zwiększać po około 150 mln m³ rocznie,

— uregulowanych i odbudowanych zostanie rzek i kanałów: w 1968 r. około 2.080 km, a w 1969 r. około 1.970 km,

— wybuduje się i odbuduje wałów przeciwpowodziowych: w 1968 r. około 120 km, a w 1969 r. około 190 km.

Ponadto w 1968 r. należy przekazać do eksploatacji zbiornik wodny w Solinie na rzece Sanie o pojemności użytkowej około 300 mln m³ wraz z elektrownią wodną o mocy 120 MW oraz przystąpić do piętrzenia wody na stopniu wodnym we Włocławku na rzece Wiśle i przekazać do użytku 2 turbozespoły elektrowni wodnej o łącznej mocy 54 MW.

B. Ochrona powietrza atmosferycznego przed zanieczyszczeniem.

Szacuje się, że nakłady inwestycyjne na wykonanie zadań w zakresie ochrony powietrza atmosferycznego przed nadmiernym zanieczyszczeniem wyniosą około 390 mln zł w 1968 r. i około 570 mln zł w 1969 r.

XIII. Rozwój nauki i techniki.

W latach 1968 i 1969 należy kontynuować prace związane z przygotowaniem i wdrożeniem nowych opracowań technicznych, organizacyjnych, ekonomicznych, gwarantujące osiągnięcie dalszych efektywnych zmian w strukturze produkcji i technice wytwarzania.

W przemyśle maszynowym i elektrotechnicznym należy skoncentrować prace nad:

— osiągnięciem optymalnych parametrów techniczno-eksploatacyjnych produkowanych maszyn i urządzeń, podniesieniem ich jakości, niezawodności oraz trwałości eksploatacyjnej i estetyki wykonania,

— skróceniem cykli wprowadzania nowych i zmodernizowanych konstrukcji przez doskonalenie metod i organizacji procesu technologicznego i przez wykorzystanie w większym stopniu dokumentacji uzyskiwanej z krajów Rady Wzajemnej Pomocy Gospodarczej i dokumentacji licencyjnej,

— rozwojem produkcji zunifikowanych elementów i podzespołów.

W zakresie przygotowania i uruchomienia produkcji nowych maszyn i urządzeń należy w latach 1968 i 1969 w przemyśle ciężkim i elektromaszynowym:

— opanować i uruchomić produkcję około 1.480 ważniejszych wyrobów, w tym około 290 maszyn i urządzeń,

— opracować około 1.580 nowych ważniejszych konstrukcji, w tym około 375 konstrukcji maszyn i urządzeń,

— wykonać i przeprowadzić około 1.540 prób ważniejszych prototypów, w tym około 375 maszyn i urządzeń.

Szczególnie pilnym zadaniem jest opanowanie produkcji maszyn włókienniczych na podstawie zakupionych licencji zagranicznych. Niezbędne jest także podniesienie sprawności maszyn włókienniczych produkowanych obecnie przez przemysł krajowy.

Należy zintensyfikować prace badawczo-konstrukcyjne nad nowoczesnymi rozwiązaniami podstawowych maszyn włókienniczych.

W zakresie technologii przemysłu maszynowego należy skoncentrować się głównie na opanowaniu i szerszym rozpowszechnieniu dokładnych i ekonomicznych metod bezwiórowego wykonywania części, jak:

— obróbka plastyczna, a w szczególności dokładne kucie matrycowe, wyciskanie części na zimno i na gorąco, spęczanie i prasowanie z proszków metali,

— odlewnictwo ze szczególnym uwzględnieniem dokładnych metod przy zastosowaniu nowych mas formierskich szybko wiążących oraz takich precyzyjnych metod, jak odlewanie kokilowe, skorupowe, odśrodkowe.

W obróbce skrawaniem należy opracować nowe konstrukcje i rozszerzyć zastosowanie:

— obrabiarek precyzyjnych, jak szlifierki z kontrolą aktywną, dogładzarki itp.,

— obrabiarek wieloczynnościowych i zespołowych oraz linii automatycznych opartych na znormalizowanych jednostkach obróbczych.

W obróbce cieplnej należy rozszerzyć zastosowanie atmosfer ochronnych i grzania indukcyjnego.

W dziedzinie automatyki należy:

— zakończyć opracowanie gałęzi analogowych URS i rozszerzyć produkcję elementów automatyki w oparciu o opracowania własne i licencyjne,

— rozszerzyć automatyczną regulację w podstawowych gałęziach gospodarki narodowej, zwłaszcza w energetyce dla bloków energetycznych dużej mocy, w hutnictwie dla aglomerowni i walcowni, w przemyśle cementowym oraz w przemyśle cukrowniczym,

— opracować nowoczesne systemy automatycznej regulacji, oparte na zastosowaniu elektronicznych maszyn cyfrowych dla wybranych procesów w przemyśle chemicznym i hutnictwie,

— zwiększyć liczbę linii automatycznych i obrabiarek programowych w produkcji wielkoseryjnej i podnosić ich wydajność.

W elektronice należy opracowywać nowoczesne technologie wytwarzania przyrządów półprzewodnikowych, w technice planarnej i epitaksjalno-planarnej na podstawie prac własnych i dokumentacji licencyjnej, udoskonalać i zminiaturyzować podzespoły elektroniczne, opracować nowoczesne materiały magnetyczne i dielektryczne, opracować i wdrażać technikę cienkowarstwową w wykonywaniu podzespołów elektronicznych.

W zakresie telekomunikacji należy prowadzić prace nad:

— zwiększeniem krotności wykorzystania torów telefonicznych, zwłaszcza w systemie 300-krotnym,

— systemem łączeniowym cechownikowo-rejestrowym, opartym na wybierakach krzyżowych,

— zwiększeniem niezawodności urządzeń i systemów teletransmisyjnych,

— przygotowaniem techniki telewizji kolorowej, a w szczególności nad opracowaniem modelu odbiornika,

— przygotowaniem tranzystoryzacji urządzenia radarowego, morskiego dużej rozróżnialności.

W dziedzinie elektronicznej techniki obliczeniowej należy rozszerzyć prace badawczo-konstrukcyjne dotyczące zwłaszcza jednostek centralnych i technik realizacyjnych, urządzeń pamięci, systemów programowania i kodowania maszyn cyfrowych, organizacji maszyn cyfrowych i systemów oraz rozwijać produkcję nowych typów elektronicznych maszyn matematycznych.

Dla potrzeb przemysłu elektrotechnicznego należy prowadzić badania umożliwiające zastosowanie nowych odmian materiałów elektroizolacyjnych dla unowocześnienia konstrukcji maszyn, transformatorów, aparatów i urządzeń elektrycznych. Ponadto należy opracować układy wielosilnikowych napędów maszyn papierniczych.

W dziedzinie wykorzystania energii jądrowej należy kontynuować badania nad wprowadzeniem metod techniki izotopowej do gospodarki narodowej, rozwojem konstrukcji aparatury jądrowej, zastosowaniem defektoskopii izotopowej, radiometrycznych metod analizy oraz techniki radiacyjnej. Należy kontynuować prace związane z przygotowaniem budowy II reaktora w Świerku.

Dalszy rozwój mechanizacji prac ciężkich i pracochłonnych należy osiągnąć przez wprowadzanie konstrukcji o dużej mocy do robót ziemnych, zwłaszcza spycharek, równiarek, ładowarek i zgarniarek.

Ponadto należy przyśpieszyć wdrażanie urządzeń transportu pionowego w budownictwie oraz maszyn i urządzeń do kompleksowej mechanizacji prac rolnych.

W hutnictwie żelaza i stali należy:

— dążyć do obniżenia zużycia koksu wielkopiecowego, w szczególności rozszerzając stosowanie gazu ziemnego oraz

opanowując i wdrażając stosowanie pyłu węglowego jako zamienników części koksu.

— udoskonalić technologię wytopu i przerobu stali jakościowych i rozszerzyć ich asortyment, w szczególności w zakresie stali stosowanych w budowie aparatury chemicznej.

W hutnictwie metali nieżelaznych należy doskonalić procesy wzbogacania rud metali, uwzględniając odzysk metali towarzyszących i procesy ich hutniczego przerobu, opanować proces wytopu cynku i ołowiu w piecach szybowych.

W zakresie transportu należy:

— opracować systemy oddzielania ruchu komunikacji zbiorowej od indywidualnej w większych ośrodkach miejskich,

— ustalić warunki techniczno-eksploatacyjne dla nawierzchni i taboru kolejowego w celu zwiększenia szybkości przewozów kolejowych, opracować nowe rozwiązania automatyzacji, elektronizacji i telemechanizacji urządzeń zabezpieczenia i sterowania ruchu kolejowego.

W górnictwie należy:

— rozszerzyć i modernizować mechanizację procesów wybierania, ładowania, obudowy i odstawy oraz transportu dołowego i płonowego,

— udoskonalić metody kontroli zwalczania zagrożeń naturalnych.

W górnictwie odkrywkowym należy:

— rozwijać system eksploatacji o układzie koparka-taśmociąg-zwałowarka oraz zabezpieczyć lepsze wykorzystanie urządzeń kopalń odkrywkowych.

W górnictwie rud miedzi należy:

— wdrażać optymalne systemy eksploatacyjne oraz wprowadzać nowe maszyny i sprzęt górniczy umożliwiające podwyższenie wydajności w kopalniach.

W przemyśle chemicznym należy:

— zwiększyć asortyment produkcji chemikalii szlachetnych dla zabezpieczenia potrzeb gospodarki na materiały izolacyjne, środki pomocnicze dla przemysłu włókienniczego, skórzanego, papierniczego i gumowego, flotanty i odczynniki, tworzywa specjalne i półprodukty do wyrobów lakierniczych,

— wprowadzić nowe i rozszerzyć postępowe metody technologiczne, w szczególności uruchomić produkcję amoniaku na bazie gazu ziemnego oraz kwasu azotowego i saletry amonowej na większych niż dotychczas jednostkach, uruchomić drugą instalację pirolizy gazów i benzyn wraz z rozdziałem gazów popirolitycznych, instalację bloku olejowego oraz wprowadzić do produkcji włókien ciętych wiskozowych celulozę bukową,

— opracować założenia produkcji przemysłowej siarki metodą ekstrakcyjną oraz technologię otrzymywania siarki z koksu metodą fluidalną,

— opracować technologię produkcji kwasu fosforowego i czystych kwasów (ortofosforowego i polifosforowego) z ekstrakcyjnego kwasu fosforowego,

— w zakresie chemii i technologii polimerów opracować technologię tworzyw i żywic poliuretanowych wraz z półproduktami i środkami pomocniczymi, tworzyw o dużej wytrzymałości mechanicznej, termicznej, dobrych własnościach elektroizolacyjnych i antykorozyjnych.

Dla zapewnienia szybkiego przejścia przemysłu chemicznego na tańszą bazę surowcową półproduktów i produktów petrochemicznych należy prowadzić badania nad: surowcami petrochemicznymi i rozpuszczalnikami, związkami olefinowymi i ich pochodnymi, wyższymi alkoholami i kwasami, bezwodnikami i aminami, półproduktami i produktami organicznymi, środkami powierzchniowo-czynnymi, środkami pomocniczymi do tworzyw, gumy, włókien, skóry i papieru, nad barwnikami i pigmentami oraz nad paliwami, olejami, smarami i dodatkami uszlachetniającymi.

W zakresie chemii technologii związków naturalnych i syntetycznych, o ważnym znaczeniu biologicznym, należy prowadzić badania nad: modyfikowanymi i półsyntetycznymi antybiotykami, lekami psychotropowymi, lekami układu krążenia i chorób wieńcowych, środkami do zwalczania szkodników oraz nad toksykologią pestycydów.

W przemyśle materiałów budowlanych należy:

— wykonać i przebadać w 1968 r. prototyp krajalnicy uniwersalnej do cięcia masy gazobetonowej,

— usprawnić technologię produkcji kruszyw lekkich, a w szczególności agloporytu produkowanego na bazie łupków przywęglowych,

— osiągnąć założone wskaźniki jakościowe i ilościowe w produkcji keramzytu,

— opracować technologię stosowania popiołów lotnych do betonów i robót drogowych.

W przemyśle lekkim należy:

— uruchomić i rozszerzyć produkcję nowych asortymentów wyrobów z krajowych włókien syntetycznych poliestrowych i poliamidowych oraz wyrobów dziewiarsko-pończoszniczych z przędz teksturowanych,

— wprowadzić i rozszerzyć nowe postępowe procesy technologiczne w przemyśle skórzanym, a zwłaszcza technologię wtórnych skór podeszwowych oraz uszlachetnianie skór poprzez lakierowanie i powlekanie żywicami syntetycznymi.

W rolnictwie należy wdrażać do praktyki wyniki badań dotyczące:

— zwiększenia urodzajności gleb przez przyśpieszenie i zmechanizowanie prac drenarskich nową techniką oraz przez wapnowanie gleb kwaśnych i nawożenie gleb lekkich obornikiem oraz odpadami przemysłowymi i kopalnianymi,

— wprowadzenia do rejonów produkcyjnych nowych intensywnych odmian pszenicy, żyta, jęczmienia browarnego i pastewnego oraz ziemniaków dostosowanych do nowej technologii uprawy, wysokich dawek nawożenia i odpornych na choroby,

— podniesienia wysokości plonów przez zwiększenie dawek nawożenia mineralnego na uprawy polowe i użytki zielone oraz wydatne zwiększenie nawożenia azotowego pod rośliny zbożowe,

— polepszenia jakości pasz przez optymalizację receptur mieszanek paszowych, prowadzenia badań nad zastosowaniem aminokwasów syntetycznych i stymulatorów wzrostu oraz ulepszenia gospodarki paszowej przez stosowanie suszu zielonek i ziemniaków,

— doskonalenia ras zwierząt gospodarskich przez ulepszenie ras bydła, trzody chlewnej i drobiu oraz wdrażanie racjonalnych metod żywienia i chowu.

Należy opracować przyszłościową koncepcję mechanizacji rolnictwa na przykładzie wybranych państwowych gospodarstw rolnych i kółek rolniczych oraz opracować zasady kierunku mechanizacji drobnych gospodarstw rolnych przy ustaleniu potrzebnego zestawu maszyn.

W gospodarce leśnej należy zwiększyć produktywność bazy surowcowej przez:

— zastosowanie pełnej orki w przygotowaniu gleby pod odnowienia,

— bardziej intensywne wprowadzanie do upraw gatunków drzew szybko rosnących, zwłaszcza topoli i wierzby drzewiastej.

Należy również zwiększyć zakres pozyskania drobnicy leśnej dla celów przemysłowych z równoczesnym rozszerzeniem mechanizacji i usprawnionej organizacji prac w tym zakresie.

W przemyśle celulozowo-papierniczym należy:

— przeprowadzić próby odbarwiania i stosowania odbarwionej makulatury do produkcji papierów białych,

— uruchomić produkcję drożdży pastewnych z wywarów pocelulozowych.

W przemyśle drzewnym należy:

— opracować podstawowe parametry procesu technologicznego produkcji płyt pilśniowych metodą suchą łącznie z dokumentacją konstrukcyjną podstawowych maszyn i urządzeń.

Należy doskonalić system planowania, zarządzania i regulowania procesami wytwórczymi przez zastosowanie metod matematycznych i elektronicznej techniki obliczeniowej, zwłaszcza do optymalizacji produkcji w hutnictwie, przemyśle odlewniczym, kablowym, lin i drutów, metali nieżelaznych, włókienniczym i papierniczym i gospodarce rolnej w państwowych gospodarstwach rolnych oraz do minimalizacji odpadów w hutnictwie oraz w przemyśle dziewiarskim, tartacznym, szklarskim i poligraficznym.

Ponadto należy rozszerzyć stosowanie metod analizy sieciowej do organizacji pracy w budownictwie, w przemyśle budowy maszyn, okrętowym oraz w pracach badawczych i doświadczalnych.

XIV. Rozwój gospodarczy województw.

Zakłada się, że w 1968 r. w wyniku konsekwentnego stosowania założeń polityki prawidłowego rozmieszczenia sił wytwórczych w kraju powinien być osiągnięty dalszy postęp w łagodzeniu dysproporcji tempa rozwoju gospodarczego poszczególnych województw.

Zakłada się wzrost środków produkcji dla rolnictwa, a w szczególności zwiększenie dostaw nasion kwalifikowanych, nawozów mineralnych, środków ochrony roślin, pasz przemysłowych, ciągników i maszyn rolniczych, materiałów budowlanych oraz rozwój różnorodnych form usług dla zapewnienia realizacji zadań rad narodowych w dziedzinie dalszej intensyfikacji produkcji rolnej.

Zakłada się, że nakłady inwestycyjne grupy „A", realizowane w gospodarce uspołecznionej, osiągną w 1968 r. w poszczególnych województwach następujący poziom (w mld zł):

Lp.	Wyszczególnienie	1968 r.	1969 r.	% 1968 r. / 1967 r.	% 1969 r. / 1968 r.
	POLSKA — ogółem	138,2	150,1	110,6	108,6
1	m.st. Warszawa	7,8	6,9	99,6	89,0
2	m. Kraków	3,7	3,7	78,9	100,0
3	m. Łódź	3,0	3,6	109,0	127,7
4	m. Poznań	1,7	1,8	93,2	104,9
5	m. Wrocław	1,9	2,3	126,9	122,3
6	woj. białostockie	2,9	3,2	107,2	113,8
7	„ bydgoskie	7,6	10,6	115,6	137,9
8	„ gdańskie	7,0	7,5	110,9	106,9
9	„ katowickie	17,9	19,4	109,2	107,9
10	„ kieleckie	5,6	6,3	113,2	112,8
11	„ koszalińskie	3,4	3,8	117,8	112,2
12	„ krakowskie	6,4	6,7	98,6	104,8
13	„ lubelskie	5,8	6,0	90,7	103,1
14	„ łódzkie	4,4	4,8	107,1	108,7
15	„ olsztyńskie	3,1	3,6	96,2	114,7
16	„ opolskie	3,6	3,9	101,1	109,5
17	„ poznańskie	7,1	7,4	97,8	104,8
18	„ rzeszowskie	6,5	6,4	113,6	97,9
19	„ szczecińskie	5,9	6,5	105,0	110,2
20	„ warszawskie	8,3	8,8	99,1	106,8
21	„ wrocławskie	7,1	8,2	110,7	116,1
22	„ zielonogórskie	3,9	4,5	117,8	115,5
	nie zlokalizowane	13,6	14,2	.	.

Zakłada się, że wartość produkcji globalnej przemysłu uspołecznionego osiągnie w 1968 r. w poszczególnych województwach następujący poziom (w mld zł):

Lp.	Wyszczególnienie	1968 r.	% 1968 r. / 1967 r.
	POLSKA — ogółem	912,9	107,1
1	m. st. Warszawa	58,3	108,4
2	m. Kraków	37,7	105,7
3	m. Łódź	45,8	105,8
4	m. Poznań	23,2	105,5
5	m. Wrocław	25,5	106,1
6	woj. białostockie	13,5	108,3
7	„ bydgoskie	52,8	108,9
8	„ gdańskie	42,4	105,4
9	„ katowickie	178,7	104,7
10	„ kieleckie	35,9	108,7
11	„ koszalińskie	9,9	106,5
12	„ krakowskie	50,7	106,0
13	„ lubelskie	30,6	111,6
14	„ łódzkie	31,7	107,1
15	„ olsztyńskie	12,3	111,0
16	„ opolskie	36,7	108,1
17	„ poznańskie	41,0	107,2
18	„ rzeszowskie	38,9	111,2
19	„ szczecińskie	19,8	106,7
20	„ warszawskie	41,0	115,0
21	„ wrocławskie	63,8	104,8
22	„ zielonogórskie	22,7	106,4

W przekroju wojewódzkim zakłada się osiągnięcie w 1968 r. następującego poziomu zatrudnienia (bez uczniów) w gospodarce uspołecznionej poza rolnictwem (w tys. osób):

Lp.	Wyszczególnienie	Stan na 31. XII 1968 r. ogółem	Stan na 31. XII 1968 r. w tym przemysł	% 1968 r. / 1967 r. ogółem	% 1968 r. / 1967 r. w tym przemysł
	POLSKA — ogółem	8.865,0	3.935,5	102,7	102,8
1	m.st. Warszawa	693,0	229,0	101,3	101,8
2	m. Kraków	291,7	110,0	103,1	102,8
3	m. Łódź	387,7	220,5	102,3	101,6
4	m. Poznań	227,6	92,0	103,0	102,2
5	m. Wrocław	231,0	94,0	103,1	103,2
6	woj. białostockie	209,8	64,5	102,8	104,0
7	„ bydgoskie	457,5	197,0	102,8	103,1
8	„ gdańskie	438,6	167,0	103,2	104,4
9	„ katowickie	1.446,3	829,5	102,1	101,8
10	„ kieleckie	397,8	183,5	103,1	103,7
11	„ koszalińskie	180,7	51,5	103,2	105,1
12	„ krakowskie	447,9	220,0	102,0	101,9
13	„ lubelskie	341,8	113,5	102,6	103,2
14	„ łódzkie	336,0	176,0	102,8	102,9
15	„ olsztyńskie	202,1	57,0	103,1	105,5
16	„ opolskie	296,5	144,0	102,6	102,9
17	„ poznańskie	421,9	181,5	102,9	103,7
18	„ rzeszowskie	366,0	158,0	104,0	106,8
19	„ szczecińskie	263,4	86,0	102,9	102,4
20	„ warszawskie	397,5	152,0	103,8	104,1
21	„ wrocławskie	587,1	310,0	102,6	102,9
22	„ zielonogórskie	243,1	99,0	103,0	103,1

XV. Postanowienia końcowe.

Sejm Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej podejmując niniejszą uchwałę upoważnia Radę Ministrów do:

1) ustalania na podstawie niniejszej uchwały szczegółowych zadań planowych dla poszczególnych ministerstw, prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz innych dziedzin gospodarki narodowej,

2) dokonywania w ciągu roku, w razie istotnych i uzasadnionych ekonomicznie konieczności i potrzeb, zmian w planach szczegółowych w stosunku do postanowień niniejszej uchwały, mając na uwadze zachowanie proporcji planu.

Marszałek Sejmu: *Cz. Wycech*

342

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 grudnia 1967 r.

w sprawie zezwolenia na otwieranie i prowadzenie dla osób fizycznych — cudzoziemców dewizowych oprocentowanych rachunków bankowych w walucie zagranicznej.

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) oraz § 21 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 15 kwietnia 1952 r. w sprawie wykonania ustawy dewizowej (Dz. U. z 1952 r. Nr 21, poz. 137, z 1956 r. Nr 50, poz. 223 i z 1963 r. Nr 26, poz. 155) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zezwala się Bankowi Handlowemu w Warszawie S.A. i Bankowi Polska Kasa Opieki S.A. na otwieranie i prowadzenie dla osób fizycznych będących cudzoziemcami dewizowymi oprocentowanych rachunków bankowych w walucie zagranicznej, zwanych dalej „oprocentowanymi rachunkami walutowymi cudzoziemców dewizowych".

§ 2. Na oprocentowane rachunki walutowe cudzoziemców dewizowych mogą być przyjmowane kwoty w zagranicznych walutach wymienialnych, określonych przez Narodowy Bank Polski.

§ 3. Oprocentowane rachunki walutowe cudzoziemców dewizowych mogą być zasilane z zachowaniem przepisu § 2:

1) kwotami przekazów bankowych i pocztowych z zagranicy oraz kwotami z realizacji czeków imiennych i akredytyw pieniężnych,

2) wpłatami w banknotach i monetach oraz kwotami z realizacji czeków na okaziciela — w granicach kwot uwidocznionych w pisemnej deklaracji przywozu, potwierdzonej przez polski graniczny urząd celny,

3) kwotami z innych oprocentowanych rachunków walutowych cudzoziemców dewizowych oraz z nie oprocentowanych rachunków zagranicznych specjalnych, prowadzonych na warunkach przewidujących możliwość dysponowania wypłat za granicę.

§ 4. Wysokość odsetek od wkładów na oprocentowanych rachunkach walutowych cudzoziemców dewizowych ustala corocznie Bank Handlowy w Warszawie S.A. za zgodą Ministra Finansów. Odsetki dolicza się do wkładu w takiej walucie, w jakiej rachunek jest prowadzony.

§ 5. 1. Wkładem na oprocentowanym rachunku walutowym cudzoziemca dewizowego wolno dysponować na zagranicę i w kraju bez osobnego zezwolenia dewizowego.

2. Wypłaty w gotówce na zaspokojenie należności krajowców dewizowych mogą być dokonywane tylko w walucie polskiej, z zachowaniem obowiązującego kursu walut obcych.

3. Posiadacz rachunku może podjęte zagraniczne środki płatnicze wywieźć za granicę bez osobnego zezwolenia dewizowego. Uprawnienie do ich wywozu stwierdza w każdym poszczególnym wypadku w formie umożliwiającej należytą kontrolę dewizową graniczną bank prowadzący oprocentowany rachunek walutowy cudzoziemca dewizowego.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

343

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 grudnia 1967 r.

w sprawie zezwolenia na otwieranie i prowadzenie dla osób fizycznych — krajowców dewizowych oprocentowanych rachunków bankowych w walucie zagranicznej.

Na podstawie art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) oraz § 13 ust. 2 uchwały nr 56 Rady Ministrów z dnia 1 marca 1966 r. w sprawie odsetek od kredytów udzielanych przez banki oraz od środków pieniężnych na rachunkach bankowych (Monitor Polski Nr 14, poz. 84) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zezwala się Narodowemu Bankowi Polskiemu, Bankowi Polska Kasa Opieki S.A. i Bankowi Handlowemu w

Warszawie S. A. na otwieranie i prowadzenie dla osób fizycznych będących krajowcami dewizowymi oprocentowanych rachunków bankowych w walucie zagranicznej, zwanych dalej „oprocentowanymi rachunkami walutowymi krajowców dewizowych".

§ 2. Na oprocentowane rachunki walutowe krajowców dewizowych mogą być przyjmowane kwoty w zagranicznych walutach wymienialnych, określonych przez Narodowy Bank Polski, uzyskane z tytułu diet zagranicznych, wynagrodzeń ze stosunku pracy, świadczenia usług, praw autorskich, sprzedaży produktów pracy artystycznej i z innych tytułów — jeżeli kwoty te z mocy ogólnych zezwoleń dewizowych są dopuszczone do wydatkowania za granicą.

§ 3. Oprocentowane rachunki walutowe krajowców dewizowych mogą być zasilane z zachowaniem przepisu § 2:

1) kwotami przekazów bankowych i pocztowych z zagranicy oraz kwotami z realizacji czeków imiennych i akredytyw pieniężnych,
2) wpłatami w banknotach i monetach oraz kwotami z realizacji czeków na okaziciela — w granicach kwot uwidocznionych w pisemnej deklaracji przywozu, potwierdzonej przez polski graniczny urząd celny, lub w zaświadczeniu wystawionym przez ten urząd,
3) kwotami z nie oprocentowanych bankowych rachunków walutowych, posiadanych przez właściciela oprocentowanego rachunku walutowego krajowca dewizowego,
4) kwotami przekazów bankowych dokonanych w kraju przez polskiego pracodawcę z tytułu walutowego wynagrodzenia ze stosunku pracy oraz diet zagranicznych.

§ 4. 1. Oprocentowanie wkładu na oprocentowanym rachunku walutowym krajowca dewizowego wynosi w stosunku rocznym:

1) wkładu podlegającego niezwłocznej wypłacie na żądanie — 3%,
2) wkładu z terminem wypowiedzenia 90 dni — 3,5%,
3) wkładu z terminem wypowiedzenia 180 dni — 4%,
4) wkładu z terminem wypowiedzenia 360 dni — 5%.

2. Oprocentowaniu podlega wkład, którego równowartość według obowiązującego kursu walut obcych przekracza 1.200 zł. Odsetki dolicza się do wkładu w takiej walucie, w jakiej prowadzony jest rachunek.

§ 5. 1. Wkładem posiadanym na oprocentowanym rachunku walutowym krajowca dewizowego wolno bez osobnego zezwolenia dewizowego dysponować:

1) na zakup towarów w eksporcie wewnętrznym Banku Polska Kasa Opieki S.A. na rzecz posiadacza rachunku oraz na ten cel pod tytułem darmym na rzecz innych osób będących krajowcami dewizowymi,
2) na zakup na własny użytek posiadacza rachunku towarów za granicą lub w polskich przedsiębiorstwach handlu zagranicznego oraz w innych jednostkach uprawnionych do sprzedaży w kraju towarów za zagraniczne waluty wymienialne,
3) na pokrycie składek z tytułu członkostwa posiadacza rachunku w organizacjach międzynarodowych lub innych organizacjach za granicą, jeżeli przynależność do tych organizacji nastąpiła z zachowaniem polskich przepisów dewizowych,
4) na pokrycie kosztów podróży i pobytu za granicą posiadacza rachunku, jego krewnych wstępnych i zstępnych, rodzeństwa oraz współmałżonka i rodziców współmałżonka.

2. Wypłaty z oprocentowanego rachunku walutowego krajowca dewizowego na cele inne niż wymienione w ust. 1 są dopuszczalne po uzyskaniu osobnego zezwolenia dewizowego.

3. Wypłaty z oprocentowanego rachunku walutowego krajowca dewizowego mogą być dokonywane:

1) w formie przekazów i przelewów w walucie obcej oraz w dowolnej formie w walucie krajowej z zachowaniem obowiązującego kursu walut obcych,
2) w gotówce w walucie wpłaty — w granicach sum wpłaconych w kraju na rachunek w efektywnym pieniądzu zagranicznym (banknotach i monetach).

Wypłaty w walucie obcej na cele wymienione w ust. 1 pkt 4 mogą być dokonywane w formie uznanej przez bank za właściwą.

4. Posiadacz rachunku i osoby wymienione w ust. 1 pkt 4 mogą wywieźć za granicę bez osobnego zezwolenia dewizowego zagraniczne środki płatnicze podjęte z rachunku na cele wymienione w ust. 1 pkt 4. Uprawnienie do ich wywozu stwierdza w każdym poszczególnym wypadku w formie umożliwiającej należytą kontrolę dewizową graniczną bank prowadzący oprocentowany rachunek walutowy krajowca dewizowego.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa 34, ul. Powsińska 69/71 (skrytka pocztowa nr 31).
Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładach Graficznych „Tamka" Zakł. nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.
Zam. 2106.
Cena 4,00 zł